

Latvijas Nacionālās frontes

LAIKRAKSTS LATVIEŠU NĀCIJAS SIRDSAPZIŅAI

Iznāk kopš 2002. gada 2. maija

WWW.FRONTE.LV

VAIRĀK NEKĀ NOZIEGUMS!

Tuvojoties 14. jūnijam un 17. jūnijam – datumiem, kas skaudri atgādina par Latvijas okupāciju, kolonizāciju, bolševizāciju un represijām, vēlējāties uzzināt, kā šodien jūtas tie, kas ir pārdzīvojuši izsūtījumu. 1949. gada 25. martā kopā ar ģimeni uz Sibīriju izvestais Ādolfs Rubiķis atzīst, ka okupācija vēl joprojām turpinās.

Intervija ar Rīgas Politiski represēto biedrības dalībnieku **Ādolfu Rubiķi**

**VAI VISS IR
AIZGĀJIS
“PA PIESKARI”?**

Ādolfs Rubiķis: Man personīgi okupācija turpinās pavisam tiešā veidā, turklāt, var teikt, divās pa-

tur jau saimniekoja citi. Pēc neatkarības atjaunošanas par tēva mājām Rubeņu pagastā tā laika pašvaldība aprēķināja 80 latas (uz pusēm ar brāli), bet katram sanāca tikai 33 lati. To taču nevar nosaukt par kompensāciju! No šiem grašiem es pat at-

Ādolfs Rubiķis ar balto krustu 25. marta – Komunistiskā genocīda upuru piemiņas dienas gājienā.

interesēs. Pat interfrontietis Aleksejevs, nebūdams pilsonis, kļuva par namīpašnieku, un tas ir bijis iespējams tikai tāpēc, ka liela daļa latviešu tautas ir apkrāpta. Arī es vēl joprojām tieku represēts.

DDD: Kādā veidā?

A.R.: Kā jau teicu, okupācijas režīms atņēma tēva mājas, un arī atjaunotajā Latvijā mēs esam palikuši bez jumta virs galvas,

jo manai ģimenei atšķirībā no daudzām okupantu militārpersonām nav pat tiesību saņemt dzīvokli no pašvaldības un nebija iespēju privatizēt to par sertifikātiem, jo dzīvojam denacionalizētajā namā.

Atgriežoties no Sibīrijas, septiņus gadus nostrādāju laukos. Rīgā ieradus 1963. gadā un redzēju, kāda situācija ir ar dzīvokļiem.

Turpinājums 4. lpp.

Šajā numurā lasiet!

IR JĀBŪT IEKŠĒJI GATAVIEM CĪNĪTIES!

Saruna ar latviešu patriotu **Kristapu Kašu**

→ 2. lpp.

Rēzekne bija Krievijas vai ES parlamenta vēlēšanu gaidās?

→ 3. lpp.

Bīstamās SPĒLES

→ 5. lpp.

PAR DEKOLONIZĀCIJU, LATVIETĪBU UN VIENALDZĪBU

Saruna ar biedrības “Latvietis” dalībnieku **Leonardu Inkinu**

→ 7. lpp.

EDUARDAM BERKLAVAM – 100

Šogad 15. jūnijā pieminēsim latviešu tautas patriota un cīnītāja par patiesu brīvu Latviju – Eduarda Berklava 100. jubileju.

Eduards Berklavs (1914–2004) līdz pat savai Aiziešanas stundai bija labs draugs laikraksta “DDD” veidotājiem un sniedza morālu atbalstu Latvijas Nacionālajai fronte, nebaudoties atklāti iestāties par okupantu izraidīšanu no mūsu valsts. Viņš vienīgais no Atmodas laika līderiem stingri un nelokāmi iestājās par Latvijas deokupāciju, dekolonizāciju un deboļševizāciju. Pretēji Visvaldim Lācim un citām tālaika t.s. nacionālajām autoritātēm, kuri nobijās no Aivara Gardas izsludinātā konkursa par Latvijas dekolonizācijas likumprojekta izstrādi, Eduards Berklavs to atbalstīja. Viņš uzskatīja, ka latviešu tautai ir jāapvienojas ap šobrīd vissvarīgāko uzdevumu – ap okupācijas un kolonizācijas seku novēršanas pienākumu.

Paredzams, ka Eduarda Berklava 100. dzimšanas dienu atzīmēs daudzi, noteikti arī Nacionālā apvienība, kurā iekļaujas E.Berklava dibinātā LNNK. Vai šīs organizācijas biedri un citi, kas sevi sauc par nacionāli noskaņotiem latviešiem, nelielu atzinības vārdus Eduardam Berklavam? Vai šis godavīrs tiek pieminēts ar patiesu apņemšanos turpināt viņa iesāktu darbu latviešu tautas un valsts labā – cīņu par deokupāciju, dekolonizāciju, deboļševizāciju?

2004. gada 23. novembrī – tikai divas dienas pirms sava garā un vērtīgā mūža pēkšņā noslēguma – Berklava kungs mums iedeva savu pēdējo publisko vēstījumu, kurš nu ir kļuvis par tādu kā testamentu jeb viņa novēlējumu latviešu nacionāli patriotiskajiem spēkiem. Tā bija atklātā vēstule, protests pret t.s. 30 sabiedrības darboņu parakstīto sacerējumu

“Garda pret Latviju”. Savam protestam Eduards Berklavs bija devis nosaukumu “Gardas kungam taisnība: no tizluma nav pasargāti nedz doktori, profesori, nedz direktori, ministri un prezidenti”. Iespējams, zīmīgi, ka viņa pēdējā vēstule bija publicēta laikraksta “DDD” numurā, kurš lasītāju pastkastītēs nonāca tieši viņa nāves dienā.

EDUARDA BERKLAVA PĒDĒJAIS NOVĒLĒJUMS

Eduards Berklavs savā pēdējā vēstījumā “Gardas kungam taisnība: no tizluma nav pasargāti nedz doktori, profesori, nedz direktori, ministri un prezidenti” raksta:

“Kādas ir Gardas kunga visas Latvijas Nacionālās frontes aktivitātes, kas satraukušas vēstules

[“Garda pret Latviju”] parakstītājus?

Īsi un vienkārši sakot: AKTIVITĀTES VERSTAS UZ LATVIJAS OKUPĀCIJAS SEKU NOVĒRŠANU, turklāt ar nevairājamu līdzekļiem. Kas gan šodien var būt svarīgāks par uzdevumu panākt latviskas, suverēnas, demokrātiskas valsts atjaunošanu? Kas var ieteikt kādu citu radikālu līdzekli minētā mērķa sasniegšanai bez okupācijas seku likvidēšanas? Varbūt kāds teiks: integrācija? Bet mūsu apstākļos tā praktiski ir slēpta **pārkrievošana**. [...]

Vai tiešām tik grūti sakatīt, kas ir īstie traucētāji, drauds latviskas, suverēnas, demokrātiskas Latvijas atjaunošanai? Maz ticams, ka vainīga tikai tizlība, drīzāk tā sajaukta ar kangarismu, glēvulību. [...]

Bet ko var sagaidīt no valdībām, kurās par ministriem bija un ir Nils Muižnieks, kas nav “ne pirkstiņu pakustinājis” latviskas

Latvijas labā, toties visur un vienmēr sekmējies nelajā-lu cittautiešu iedabūšanu pilsonībā, mudinot forsēt “naturalizāciju”? [...]

Es, līdz ar latviešu tautas vairākumu un

daudziem lojāliem cittautiešiem, **apsveicu jebkuru personu un organizāciju, kas darbojas okupācijas, kolonizācijas un bolševizācijas seku likvidēšanai, tātad iestājas par deokupāciju, dekolonizāciju un**

deboļševizāciju, jo tas ir galvenais ceļš, kā atjaunot un nostiprināt latvisku, suverēnu, demokrātisku Latviju!

Aicinu apvienot nacionāli patriotiskos spēkus cīņai par šouzdevumu.” (“DDD”, 25.11.2004.–09.12.2004.).

ATCERES PASĀKUMS 14. JŪNIJĀ

Rīgas Politiski represēto biedrība aicina
represētos un viņu atbalstītājus
14. jūnijā uz atceres pasākumu pie
Brīvības pieminekļa.

Pulcēšanās atceres gājienam pie
Okupācijas muzeja Strēlnieku laukumā no
plkst. 12:00. Gājiena sākums no Strēlnieku
laukuma plkst. 12:35.

Pasākums ir saskaņots ar Rīgas domi.

Jānis Lapiņš

Rīgas Politiski represēto biedrības vadītājs

Tā sākās BAIGAIS GADS

1940.–1941. gads latviešu tautai nesa prātam neaptverami nežēlīgas represijas, genocīdu. Kulminācija notika naktī no 1941. gada 13. uz 14. jūniju, kad no Latvijas lopu vagonos uz Sibīriju aizveda gandrīz 16 000 cilvēku, pārsvarā latviešus, – arī zīdaiņus, grūtnieces, sirmgalvjus. No izsūtītajiem tikai nelielai daļai izdevās atgriezties. Arī turpmākās slepkavības, spīdzināšanas un izvešanas iecirta dziļas brūces mūsu tautas miesā un dvēselē.

Kopš 1940. gada 17. jūnija – Latvijas okupācijas dienas – ir pagājuši daudzi gadi, tomēr latviešu tauta vēl joprojām nav atbrīvojusies no okupācijas un kolonizācijas važām. Okupantu, kolonistu klātbūtne, krievvalodīgo nicinošā, naidīgā attieksme un latviešiem raksturīgā piekāpība grauz mūsu tautas dvēseli un valsti. Ir skaidrs, ka šāda kopdzīve mūs pazudina.

Tikai okupācijas seku novēršana spēs sadziedēt un atveseļot mūsu tautu, un šajā procesā sava roka ir pieliekama ikvienam latvietim.

“DDD” redakcija

No Padomju laika literatūras.

Nekas nav mainījies no tā laika krievu okupantu dīvainās izpratnes par laimi...

Ar sveicienu,
Uldis Briedis

Kristaps Kašs: IR JĀBŪT IEKŠĒJI GATAVIEM CĪNĪTIES!

Saruna ar latviešu patriotu **Kristapu Kašu**

Turpinājums no iepriekšējā numura

VĒSTURISKĀS KĻŪDAS LIEK MANĪT

DDD: *Gribot negribot atkal atriezāties pie tā, ka jebkur pasaulē, kur bijusi okupācija, jānotiek deokupācijai, jānotiek kolonizācijai, jānotiek dekolonizācijai. Šo posmu izlaižot, nonākam absurdā strupceļā. Izejas jau nav. Un šodien, tēlaini izsakoties, grieziens būs sāpīgāks, nekā tas būtu bijis deviņdesmito gadu sākumā.*

Kristaps Kašs: Tieši tā. Mēs ļoti brīnīšķīgi visu redzam Ukrainā. Ukrainas liktenīgā kļūda bija padomju un Krievijas karabāzu atstāšana savā teritorijā, respektīvi, Krimā. Paldies Dievam, ka vismaz to mēs nepieļāvam. Tikai diemžēl nespējam novākt to kaulu stabu Karātavu laukumā, kamēr tika jaukti nost Ļeņina pieminekļi. Protams, deokupācija, dekolonizācija būtu bijis ļoti liels bonuss – kaut vai veicot to daļēji.

DDD: *Īstenībā nedrīkstēja Latvijā atstāt atvaļinātās padomju militārpersonas, jo kas tad izaudzināja tos jaunos, kas tagad iet pie Uzvaras pieminekļa, stāigā treniņtērpos un blāuj krievu valodā – kurš?*

K.K.: Tas ir viens. Otra lieta, ir kompartijas darboņi, redzamākiem, kas bijuši virsoņi. Es uzskatu, ka aizliegums piedalīties politikā bija jāattiecinā uz pilnīgi visiem aktīvajiem komunistiem. Labi, viena daļa no viņiem atjaunoja Latvijas neatkarību, tomēr ir skaidrs, ka tā bija savlaicīga kažoka maiņa. Tādām personībām kā Anatolijam Gorbunovam, Ivaram Godmanis u.c. tomēr bija jātieks, ja ne tiesātām, tad vismaz atstumtām no iespējām turpināt politisko karjeru. Galīgi neiet kopā tas, ka 1988. gadā cilvēks var paziņot, ka Helsinku-86 dalībnieki ir jāved uz Sibīriju un jānošauj, bet gadu vēlāk jau ir lielākais Latvijas patriots.

DDD: *Būtībā tie, kuri Atmodas laikā bija procesu virzītāji un uzstājās kā lielākie patrioti, patiesībā ir atbildīgi par to, kādā Latvijā mēs pašreiz dzīvojam. Ja nonāksim situācijā, kad būs atkal jākaro, lai aizstāvētu savu tautu un valsti, vainīgi būs tieši viņi.*

K.K.: Varam, protams, cerēt, ka tas nenotiks, kaut gan pateikšu godīgi – manuprāt, pasaule uz to iet. Labāk būt gataviem. Romieši ir teikuši: “Gribi mieru, gatavojies karam!”

Varbūt, ka visa šī nelai-me ir ielaista tik dziļi, ka savādāks atrisinājums nemaz nav gaidāms. Varbūt pat militārs konflikts būtu glābiņš mūsu tautai – mēs atgūtu patiesu neatkarību un pasargātu sevi no pašreiz notiekošās fiziskās un morālās degradācijas.

Atkal ir jāpiemin jau tas bēdīgi slavenais Ukrainas piemērs. Ja Latvijā šī nelai-me, līdzās ar domu “gan jau viss laika gaitā izlabosies, rētas ar laiku sadzīs” tiks ilgāk vilkta garumā, ir liela iespēja, ka šīs rētas sadzīs nepareizi.

DDD: *Būs no jauna jālauž, un tas būs daudz sāpīgāk.*

K.K.: Tieši tā. Ir savlaicīgi jāvērsas pie ārsta, nevis jāstaigā ar salauztu kāju, līdz tā saaug ar pēdu uz otru pusi vai vēl kaut kādi brīnumi notiek. Lietas jālabo savlaicīgi. Ceru, ka nav par vēlu. Tāpēc arī šobrīd darbojos, cik vien spēju.

It īpaši nevaru samierināties ar tiem tā saucamajiem nacionālajiem patriotiem, kuri vispār nedara neko, bet tikai runā, sola un raujas pie varas. Vai kādi rezultāti ir gaidāmi no katra šāda pseidonacionālista, lai paliek katra paša apspriešanai – negribas īpaši mest akmeni kāda virzienā.

DDD: *Ik pa laikam dzirdam, ka ir jānomainās politiķu paaudzei, lai būtu jūtami kādi uzlabojumi. Nacionālā apvienība ir it kā jaunās paaudzes latviešu politiķi, bet es neteiktu, ka kaut kas būtu mainījies latviešiem par labu.*

K.K.: Manā skatījumā, ja aplūkojam, kas ir Nacionālā apvienība, vislielākā kļūda bija “Visu Latvijai!” apvienošanās ar tēvzemiešiem. Tēvzemieši bija komformisti un t.s. zelta kārts izspēlētāji. Lai gan teic, ka “Visu Latvijai!” ir pārņēmuši varu Nacionālajā apvienībā, diemžēl šī tēvzemiešu pieeja lietām bieži vien izrādās spēcīgāka un dzīvotspējīgāka. Atkal jā-saka – Maslova piramīda darbojas teicami. Ja maizīte galdā, tad tiek aizmirsti visi ideāli.

Es vēl tomēr ceru, ka at-sevišķiem cilvēkiem tieši no “Visu Latvijai!” ir vēl saglabājušies mugurkauli un arī turpmāk saglabāsies, bet lielai daļai, protams, nevaru veltīt nekādus labus vārdus. Bet tas jau droši vien tā ir jebkura organizācijā. Ticu, ka arī Zaļo un Zemnieku savienība daži ir patiesi patrioti. Pielauju, ka arī “Vienotība” ir atrodami īsti patrioti. Vienīgi tas redzējums – demokrātiskāk vai radikālāk (nosacīti) nonākt pie mērķa – izšķir partiju piederību. Bet diemžēl šie

cilvēki visbiežāk tiek maldināti – viņi par-tīju iekšienēs neko nesasniedz vai arī sa-sniedz tad, kad ir jau pilnīgi pārtaisīti.

LABĀK BŪT VILKAM!

DDD: *Ja Latvijā pēkšņi ienāktu, piemēram, Krievijas karaspēks, vai latvieši ir gata-vi sevi aizstāvēt? Man jāatzīst, ka es nezinātu, ko darīt šādā situācijā. Vai vispār mums ir plāns, ko kurā situācijā dara civiliedzīvotāji?*

Kristaps Kašs: Tas ir ļoti labs jautājums. Īstenībā plāna nav. Plāns ir tāds: kad atskan sirēnas, tad, lūdzu, ieslēdziet radio, televizorus un jums pateiks, ko darīt. Lielākoties tas var nenotikt vai var jau būt par vēlu. Pat tādā lielā valstī kā Savienotajās Valstīs, kur uzbrukums ir maz iespējams, ir glābšanās plāns, par ko bērniem māca jau skolā. Vietējie šerifi un policijas iecirkņi zina, ko un kā darīt, ko teikt cilvēkiem, lai cilvēki zina, pie kā vērsties. Latvijā, šķiet, nekā tāda nav. Ja ir, tad droši vien tas ir valsts noslēpums. Kāda jēga no tāda plāna, kas ir valsts noslēpums? Latvijā skolās būtu jāatjauno civi-lās aizsardzības mācība.

DDD: *Mums ir jāgaida NATO, kas mūs glābs...*

K.K.: Jā, nepagāja ne septiņdesmit gadi, kad amerikāņi beidzot atbrauca.

DDD: *Nacionālie partizāni tā arī nesagaidāja. Smieklī caur asarām.*

K.K.: Negribas pat komentēt. Jā, Latvija ir strātīgais tranzitmezglis, bet, kamēr šeit nav atrasts kāds noderīgs izrakteņis, mūs neviens neaizsargās. Tranzitmezglis tikpat var būt arī Lietuva vai Igaunija.

Sākumā amerikāņi tur kaut ko pikstēja, ka palīdzēs ukraiņiem, bet viss joprojām palicis runu li-menī, un principā jau ir iestājies absolūts klusums. Tie lieli spēlētāji spēles spēlē pavisam savādāk. Es ticu, ka vienošanās pastāv starp Krieviju un ASV līdz tādām līmenim, ka tur notiek maīņas tirdzniecība – kurš ko piedāvā. Krievi vairs neblāustās par Sīriju, amerikāņi savukārt neko nepiemin par Krimu.

Domāju, ka ir kāda vienošanās starp Krieviju un ASV, kur jautājums par Sīriju un Krimu ir tikai aisi-berga redzamā daļa. Ļoti divains bija sprādziens Bostonas maratona laikā.

Kādēļ čečeniem, ja ASV ir vienmēr atbalstījusi Čečēnijas neatkarību, bija kaut kas jāspīdzina? Neilgi pēc tam taču Krievija ar Amerikas Savienotajām Valstīm vienojās par kopīgiem plāniem tā saucamā terorisma apkarošanā. Man radās aizdomas, ka tas varētu būt jauns Molotova-Ribentropa pakts. Mums atliek cerēt, lai tas tā nebūtu, bet principā Krimas scenārijs vedina domāt par to. Mēs varam tikai parēķināt, kurā pusē tad mēs paliksīm. Man nekādas ticības nav, ka šajā pasaulē kaut kas notiktu godīgi. Esmu pārliecināts, ka varam palauties tikai paši uz sevi, savu neatlaidību.

DDD: *Tauta, kura ir gatava cīnīties un mirt par savu neatkarību, ir dzīvotspējīgāka par to, kura, atsaoties no savām vērtībām un sirdsapziņas, pielāgojas un lokas visiem vējiem līdzī.*

K.K.: Galu galā, kaut kad jau visiem tāpat ir jāmirst. Kādēļ nemirt, cīnoties par taisnību un brīvību? Tas, protams, nenozīmē, ka dzīve bijusi bezvērtīga, ja neesi karojis. Vienkārši ir jābūt iekšēji gatavam cīnīties.

DDD: *Taisnība, ja cilvēki garā būtu varonīgi, izpaliktu daudzas nelaimes, traģēdijas, kas caur ciešanām norūda.*

K.K.: Salīdzinājumi ir dabā. Pat guļošam vilkam vai Stafordšīras terjeram neviens nemēģinās iespert ar kāju, bet bezspēcīgu, bezzobainu kaķi iemetīs kanālā vai kā savādāk nobendēs. Viena lieta ir būt trusim vai aītai, bet pavisam cita – vilkam, kaut arī guļošam.

DDD: *Tad atliek vien novēlēt latviešiem būt nevis aktīvām aītām, bet guļošiem vilkiem.*

K.K.: Es ļoti ceru, ka tieši tā tas šobrīd arī ir. No sirds ceru, ka latvieši ir guļoši vilki, nevis aītas.

Intervēja Liene Apine

Rēzekne bija Krievijas vai ES parlamenta vēlēšanu gaidās?

Antons Mikoss

Latviju var nodot vien savējie. Ar šo domu I. Ziedonis pameta AP deputāta krēslu priekšlaicīgi. Ar “savējiem” viņš domāja likumīgos LR pilsoņus un to priekšstāvjus AP un valdībā. Interfrontes pārstāvji cīnījās par PSRS saglabāšanu. Turpmākā politika pierādīja, ka I. Ziedona vārdi atiecas uz tuvākā laika nodevīgās politikas sekām. Uz varturu veikto kolonistu tiesisko nostiprināšanu, it kā okupācija izzdusi kā rīta rasa.

Krievijas impērisko spēku un legalizēto kolonistu pārstāvniecība SC ir izvēršusi nepārprotamu Latvijas kā nacionālas un teritoriāli vienotas (Abreni ar varturu svētību izdevās nošķērēt) valsts graušanu. Valodas referendumu bija iesildīšanās vēlākiem notikumiem Krievijas impēristu darbībā. Šo procesu apraksta arī no malas ārvalstīs.

...Cenšoties aizstāvēt etnisko krievu tiesības, neskatoties uz to, kurās valstīs tie dzīvo, Krievijas prezidents Vladimirs Putins uzsācis agresīvu kampaņu bijušās Padomju Savienības valstīs, cenšoties “atjaunot un nostiprināt savu tautiešu lepnumu un pašpārliecinātību”, 18. maija laikraksta izdevumā analizē ietekmīgais ASV medijs “Washington Post”. Šāda Putina politika esot izteikti konstatējama Kazahstānā, Moldovā un Baltijā – valstīs, kur proporcionāli liela daļa no iedzīvotājiem, līdzīgi kā Ukrainā, ir etniskie krievi. “Ja Krievija censtos Ukrainas scenāriju atkārtot Latvijā un Igaunijā, man nemaz nav skaidrs, kāda īsti būtu NATO reakcija,”

savas pārdomas laikrakstam paudis Kārnegi fonda par starptautisko mieru analītiķis Eižens Ramers. Eksperts arī norāda, ka notikumi Latvijā, kur teju tradicionāli krievvalodīgie ir sūdzējušies par diskrimināciju valodas un pilsonības jautājumā, liecina par Putina vēlmi šajā Baltijas valstī nostiprināt savu ietekmi. “**Krievvalodīgo organizācijas šeit kļuvušas krietni manāmākas,**” savu apgalvojumu skaidro profesors...

Novērotais Rēzeknē 16. maijā, kur notika SC (Saskaņa) priekšvēlēšanu aģitācijas pasākums ES vēlēšanām, apliecina Maskavas režisēto politiku. Tur pie Rēzeknes mēra Bartaševica bija ieradusies ES Parlamenta deputātu kandidāti no SC ar virsvadoni Rīgas mēru N. Ušakovu priekšgalā. Vispirms ielās nosūtīja jauniešu brigādes, kuras vizuāli bija vienādi noformētas. Jūs domājat ES krāsās? Nē! Noformējums bija Krievijas trikolora krāsās. Trūka vien paša karoga. Jauniešu zilās jakas rotāja uzraksts: “Latvijas problēma nav krievi...” – baltiem un sarkaniem burtiem. Pēc Maskavā “svaigā ieteikuma” “savās ietekmes valstīs” nelietot “kolorado vaboļu lentītes” tās nekur neredzēju. Garāmgājējiem piedāvāja baltus balonus ar ziliem uzrakstiem un sarkanām auklām un lentēm. Visiem vizuāli tika pavēstīts, ka SC ir Krievijas interešu partija, tāda, kura iestājas par Krievijas impērijas istenoto politiku, bet ES vēlēšanas ir izgādījušās par izdevīgu gadījumu, lai visiem legāli demonstrētu ilgas un centienus.

Lozungs “Latvijas problēma nav krievi” pierādījis, ka ir, maigi sakot, ne-

patiešs. Attēlotais lozungs uz Latvijas vai ES karoga vai tā krāsām man būtu pieņemams, bet, protams, diskutējams apgalvojums. Krievija ir deldējusi baltus kopš savas izveidošanās vikingu-vikotāju-varjagu

Maskavas speciālistu konsultētie SC darboņi labi zina, ka vizuālā informācija ir ar ~80% ietekmi uz masu apziņu. Vārdiem vien paliek 20%. Vēlāk vakarā propagandas mītiņš kultūras centrā tika izzi-

“Krievijas impērisko spēku un legalizēto kolonistu pārstāvniecība SC ir izvēršusi nepārprotamu Latvijas kā nacionālas un teritoriāli vienotas (Abreni ar varturu svētību izdevās nošķērēt) valsts graušanu.”

vadībā. Krievija ir ilgstoša Latvijas un baltu problēma. Divpadsmit gadsimtos ir bijuši dažādi izņēmumi, kad Krievijai bija mazāka ietekme. Nu tā atkal uzņēmusi kursu uz latvju un citu tautu deldēšanu ar savām “izkonno russkimi interesami”.

Pēdējie 50 okupācijas gadi Latvijā iedzinuši dziļā haosā un nabadzībā, no kuras lēnām ar iekriem rāpjamies laukā. Bez tās “nesavtīgās krievu palīdzības” mēs būtu blakus Dānijai un citām ziemeļvalstīm. Arī patlaban brālīgā krievu gāze ir par ~20% dārgāka nekā Vācijā. Ušakov! Tāda cena vairo nabadzību. To Tavi konsultanti slēpj?

Varētu domāt, ka no mušas taisu ziloni. Tomēr

ņots kā slēgts pasākums. Tas likās divaini, jo preti “Goram” varētu uzrunāt vēlēšanu tūkstošus. Tur tagad ir labiekārtota plaša brīvdabas skatuve.

Ar “Gora” darbinieka palīdzību iekļūstot slēgtajā daļā, sapratu, ka slēgtums palīdz pārkāpt Valsts valodas likumu. Pašslavinot runas notika “na čistom russkom”. Domājams, ka arī Maskavas konsultantiem ērtāk bez tulka. Un tautai nav jāzina, ko vērpj Maskavas līgumorganizācija “Vienotā Krievija”, kas tur valda nedalāmi. To varētu uzzināt tā nelielā krievu daļā, kura patiešām nav Latvijas problēma. Sevi piedāvāt uz āru par sociādemokrātisku partiju ir izlikšanās, aizplīvurojums patiesajam mērķim.

VĒSTULES

LAIKS ATTAPTIES

Jau ierasts, ka 16. martā pie Brīvības pieminekļa vecos latvju karavīrus ikreiz aprej ar “trakumsērgu” apsēstais “suņu bars”. Īpaši nikni ilkņus klabina ‘koreni’, ‘lindermani’, ‘giļmani’, ‘girsi’, ‘kabanovi’ un citas bezšķiras kranču pasugas.

Ko aprēķēji vēlas? To pašu, kas šodien notiek Ukrainas austrumos un Krimā. Piektā kolonna grib atjaunot Krievijas impēriju.

Jājautā, kāpēc mēs Latvijā jau vairāk nekā 20 gadus samierināmies ar melnās *soņņas* pastāvēšanu? Acīmredzot tāpēc, ka liels bars mūsu bāleliņu ar verdzisku pavedību turpina raudzīties Kremļa virzienā.

Atcerēsimies, kā šie bāleliņi savulaik apspļaudīja skolēnu konkursu par Latvijas atbrīvošanu no 700 000 kolonistiem, kā lamājās par Aivara Gardas izdoto grāmatu “Nevienam mēs Latviju nedodam”. Tā saucamās “latviešu elites” pārstāvji – Artis Pabriks, Nils Muižnieks, Juris Rozenvalds, Vita Tērauda, Inese Voika u.c. – publicēja rakstu “Garda pret Latviju”. Konkursa organizatoram un grāmatas izdevējam viņi pārmeta šovinismu un paši būtībā iestājās par okupācijas seku saglabāšanu. Skribelējumā ir teikts: “Mēs nosodām Aivara Gardas rīcību. Vēlamies uzsvērt, ka Latvijā ir miermīlīgas dažādu tautu un reliģisko konfesiju sadzīvošanas tradīcijas. Vēlamies atgādināt, ka valdība ir apstiprinājusi sabiedrības integrāciju kā valsts politiku Latvijā.”

Te nu ir jāpiebilst, ka to “tautu miermīlību” mēs labi izjūtam 16. martā un 9. maijā. Bet, kas attiecas uz “integrācijas politiku”, tad tā faktiski ir pupu mīzas. Vācijas kanclere Angela Merkele jau sen ir atzinusi, ka integrācija pastāv tikai vārdos, nevis darbos.

Uzskatu, ka latvju bāleliņiem ir pēdējais laiks attapties un ķerties pie deokupācijas.

Vilhelms Ļuta
neatkarīgais žurnālists

KAUT KAM IR JĀMAINĀS

Šodien daudzi nepilsoņi iznāk no cietuma. Būtu jāpānāk, lai tos, kuri nosēdējuši cietumā, iesēdinātu vagonos un ar naudas pabalstu jaunas dzīves iesākšanai aizvestu uz *roģinu*. Šeit, piemēram, Rīgā, viņiem nav vietas pat autoostā! Savā *roģinā* viņi varēs būt kaut vai par Medvedeva, Putina, Lukašenko, Ukrainas prezidentu vietniekiem un padomniekiem – varbūt kādreiz atbrauks slēgt līgumus ar īsto latviešu valdību.

Pēc tiesas ilgojas tie kangari, kas pielāva, ka Latvijas zemi pārdod ārzemniekiem. Mūsu tēvi un vectēvi par katru zemes pēdu lēja asinis. Šodien to pārdod, taisa drausmīgas izgāztuves – kangaram nekas nav svēts.

Paldies Jums, “DDD” veidotāji, par grūto darbu Latvijas labā!

Lai Jums veicas!

Jānis Viterungs
Madonā

LATVIEŠU BĒRNI TIEK ADOPTĒTI UN PAZŪD ASV

Jānis Rolavs

Anglijā

Par spīti bērnu trūkumam Latvijā, daudzi tiek adoptēti Amerikai. Par to daudz dzirdēts un rakstīts agrāk, lai gan “lielā” prese no šīs tēmas izvairās. Pēdējās ziņas sniedz Baltic News Network (BNN) britu internetā.

Latvijas bērni tikuši adoptēti uz daudzām valstīm ārpus Latvijas, bet 499 Latvijas bērni pēdējos 10 gados ir kļuvuši par ASV pilsoņiem. Viņiem jaunie vecāki ir amerikāņi. Vārdi un personu dati ir mainīti, arī kontakti pazaudēti. Lūk, kas notiek ar Latvijas bērniem – adoptētajiem ASV! Dučiem direktoru no Latvijas bāriņnamiem un internātskolām stāsta “Dienai” par to, cik legāli

brīvi bērni tiek izvēlēti (ar valsts iestāžu palīdzību) adoptācijai amerikāņu ģimenēm.

Amerikāņu ģimenes ierodas ar “irētiem” advokātiem (juristiem) bāriņtiesā, un bērns, kas pavadījis vasaru pie viņiem Amerikā, tiek izņemts no klases dienas laikā un nogādāts atpūtas centrā – pilsētā uz pārrunām. Citiem vārdiem sakot, tiek apsolīta labāka, bagātāka dzīve ārzemēs. Nākamajā dienā notiek tieša, kurā bērna vārds tiek mainīts (ļaujot bērnam tam piekrist) un sagatavoti dokumenti adopcijai.

Bāreņu biedrības “Saules bērni” pārstāvis Viesturs Alksnītis atklājis, ka sevišķi aktīvas šajā ziņā ir amerikāņu reliģiskās organizācijas, kas ierodas Latvijā un organizē bērnu nogādāšanu ASV

– novērtēšanai. Tās ir bagātas draudzes, piemēram, “Vasarsvētku draudze”, kuru biedri aicina latviešu bērnus pavadīt vasaru pie viņiem. Viņu pārstāvji ļoti bieži apmeklē Latvijas bāriņnamus un piedāvā šīs iespējas. Kurš bērns nevēlētos lidot un paviesoties ASV? Tiek noorganizēti pat speciāli lidojumi. Protams, ar nodomu iespaidot bērnu!

Krievija ir aizliegusi adoptēt savus bērnus amerikāņiem. To pašu ir izda-

rījušas arī citas valstis, bet Latvija, šķiet, priecīga tikt vaļā no saviem bērniem – piezīmē Alksnītis. Labklājības ministrijas Bērnu un ģimenes lietu departamenta vecākā referente Ivita Krastiņa noliedz, ka adoptētāji maksājot Latvijai lielu naudu par bērnu adoptēšanu. Alksnītis turpretim uzsver, ka valsts iegulda naudu bērnu audzināšanā, bet pēc tam viņu izrauj no Latvijas, un latviešu kļūst arvien mazāk.

Sveicināti, “DDD”!

Augsti turēt patiesības karogu šajā politiskajā teātrī – ir jautri, ja nebūtu tik bēdīgi! Uz pamatiem tiek būvēta virsbūve, bet apsviedīgas partijas nodarbojas ar ekvilibristiku un reinkarnāciju, cerot uz sabiedrības iso vēsturiski politisko atmiņu.

“PARTIJA UN TAUTA – VIENOTĪBĀ” REINKARNĀCIJA?

Vai absurdā jūklī noticis kas,
Vai tautas dzīvības koks kalst?
Tik histērija: vai dieviņ, kas?
Zūd bezrūpība – dibeni salst,
Tālavas taurētājs nu jāmeklē,
Tauta, lai tai atņemto sargā.
Zaudēt, lai nonāktu peklē?
Ak, saldā vara! – dveš kundzīte bargā.
Tik veiksmes teiksma zūd kā migla,
“Realitāte” virtuāla, kas morāli posta,
“Elite” “krējumā” doties ir žigla,
“Spaisu” lai lumpeņi lieto, “momentu” osta.
“Zilā putna” vietā – “zilais” zirgs.
Appīpēti bāleliņi – Dieviņš nirgs.
Latvju “elite” mugurā raušas,
Uz Briseles zilo lagūnu pošas,
Jo atnāks pie urnām tak aušas,
Solījumiem piebārstītas “tašas”.

Ar mūsu morālo atbalstu “DDD” veiksmi!

Ar cieņu,

Aleksandrs Plinta
Zemessardzes veterāns

VAIRĀK NEKĀ NOZIEGUMS!

Turpinājums no 1. lpp.

Ādolfs Rubiķis: Cilvēki, pārsvarā latvieši, gaidīja desmitiem gadu, bet kolonistiem dzīvokļus deva uzreiz. 1964. gadā iestājos Dzīvokļu celtniecības kooperatīvā un tad neticami īsā laikā saņēmu divstābu dzīvokli, tas bija pēc trīs gadiem – 1967. gadā. Ap precējos, piedzima meita un dēls. Divās istabās kļuva šauri, tāpēc to samainījām uz lielāku platību komunālā dzīvoklī.

DDD: Tātad jūs savu kooperatīvo dzīvokli jau bijāt izpircis, un tas bija jūsu īpašums? **Ā.R.:** Jā, tieši tā, un tad es to samainīju pret komunālo. Samainot es ieguvu tādas pašas tiesības, ar tāda paša ordera tiesībām kā tiem okupantiem, kas dzīvoja jaunajos masīvos, kuri bija saņēmuši dzīvokļus par brīvu. Purvciemā, Pļavniekos, Imantā, Zasulaukā – visos Rīgas jaunajos masīvos okupācijas laikā ievācās migranti un dzīvo vēl joprojām. Bet, kad 90-to gadu sākumā nāca denacionalizācija un privatizācija, pareizāk, prihvatizācija, tad izrādījās, ka mana ģimene dzīvo saimniekam piederošā mājā. Orderim vairs nebija nekādas nozīmes, par spīti tam, ka Rīgā biju nostrādājis 26 gadus un kopējais darba stāžs ir 46 gadi.

DDD: Ko tas jums nozīmēja – saimnieks lika aiziet?

Ā.R.: Mājā, kurā dzīvojām, saimnieks taisīja kapitālo remontu, un mums bija jāaiziet.

DDD: Bez citas mājvietas ierādīšanas?

Ā.R.: Jā, bija arī īres parāds. Iesniedzām iesniegumu Rīgas domes Dzīvokļu pārvaldei, bet atbilde bija, ka dzīvokli var saņemt tikai mazturīgie. Mēs tādi nebijām.

OKUPANTS IR PRIVILĒĢĒTĀKS PAR LATVIETI

DDD: Manuprāt, vislielākais noziegums ir tas, ka jūs, būdams latvietis, esat nevienlīdzīgā situācijā ar okupantiem, kolonistiem, kuri ir varējuši privatizēt dzīvokļus šeit, okupētajā Latvijas teritorijā, bet jūs paliekat bešā.

Ādolfs Rubiķis: Tas vēl ir mīksti teikts – šis ir vairāk nekā noziegums! Tas viss ir nesakārtotās likumdošanas dēļ.

DDD: Varbūt pareizāk būtu sacīt, ka likumi ir sakārtoti, taču latviešiem par sliktu?

Ā.R.: Jā, tā ir. Tāpēc okupācija turpinās. Augstākās Padomes pēdējā se-

sijā Gorbunovs izteicās, ka ir daudz nelikumību pieļauts, tas ir jālabo. Cilvēki ir nostādīti nevienlīdzīgā situācijā. Bet nekas netika darīts, vēl vairāk – cilvēki tika pazemoti. Tika izlikti no dzīvokļiem, kurus var-

dzīvo privatizētajos dzīvokļos?

Ā.R.: Dekolonizāciju jau sen vajadzēja veikt. Agrāk to bija vieglāk izdarīt nekā šodien. Bet Augstākās Padomes, Gorbunova laikā par to nerunāja, arī Saei-

“Es nekad nevarēju iedomāties, ka neatkarīgā Latvijā būs šāda attieksme pret represētajiem, pret visu latviešu tautu. Izrādās, kopš 1949. gada man nekas nepienākas. Tas ir paradokss – latvietim, Latvijas pilsonim, it kā brīvā Latvijā nepienākas nekas, pat paša iegādātais jumts virs galvas.”

būt 10–15 gadus gaidījuši rindā, cits varbūt mocījies komunālajā dzīvoklī. Vairāk nekā skaidrs – tas ir noziegums! Noziegums galvenokārt pret latviešiem. Iebraucēji vai jaunie speciālisti no plašās PSRS tika apgādāti ar dzīvokļiem pirmām kārtām, bet latvieti atbīdīja pēdējā plānā.

DDD: Ļaujot okupantiem un kolonistiem privatizēt dzīvokļus, būtībā tika iekapsulētas okupācijas, kolonizācijas sekas. Bet tagad brīnāties, ka viņi pieprasa vēl lielākas tiesības.

Ā.R.: Protams – kā lai nepieprasa?! Kad tika noslēgts līgums par okupantu armijas aiziešanu, G.Ulmanis piekrita viņus, tas ir, 22 tūkstošus militāro pensionāru, te atstāt. Un ne tikai atstāt, bet apņēmās vēl nodrošināt ar dzīvokļiem! Tikmēr mana ģimene, jau okupācijas laikā aplaupīta, pēc it kā neatkarības atjaunošanas netika šajā privilēģēto kategorijā. Un neviens neko nevar izdarīt – likums esot likums. Bet vai tad tā nav okupācijas turpināšana?!

DDD: Jūs neesat vienīgais latvietis, kuram nav bijusi iespēja privatizēt savu dzīvokli, jo tas atrodas saimnieka mājā. Šīs situācija ir absurda – atjaunojot neatkarību, valstij būtu jāparūpējas tieši par saviem pilsoņiem, tā tad galvenokārt par latviešiem, bet rūpes ir izrādījušās par okupantiem, kuri lielākoties ir ērti iekārtoti šīs padomju laikā celtajās mājās.

Ā.R.: Tieši tā arī ir. Pēc tiesas statistikas, no 1995. līdz 2005. gadam no denacionalizēto namu dzīvokļiem izliktajām 60 000 ģimenēm pārsvarā bija latviešu ģimenes.

DDD: Šie fakti ir tik kļiedzoši, un es nesaprotu, kādēļ latviešu vairums vēl joprojām nav pieprasījis deokupāciju un dekolonizāciju. Okupantiem un kolonistiem aizvācoties, pirmkārt, atbrīvosies dzīvokļi! Vai tad šīs latviešu ģimenes, kas ir zaudējušas savas mājas vai spiestas maksāt augstas īres cenas denacionalizētajos namos, nespēj saprast, ka atrodas nevienlīdzīgā situācijā ar kolonistiem, kas bezrūpīgi

mā par to netika runāts – tagad arī klusē, kā ūdenī mutē ieņēmuši, gan Eiropas Savienībā, gan šeit, Latvijā. Kaut arī Saeimas deklarācija par okupāciju ir pieņemta, tā netiek pildīta, okupācijas sekas netiek novērstas. Tas ir nepiedodami.

NEVAJAG SAMIERINĀTIES!

DDD: Redzot to, kas notiek Ukrainā, pie varas esošie ir nobijušies. Viņi ļoti labi saprot, ko nozīmē nelojālu cilvēku, okupantu, kolonistu klātbūtne, kādas problēmas tā rada. Tomēr par nepieciešamo risinājumu – par dekolonizāciju – vēl joprojām netiek spriests.

Ādolfs Rubiķis: Tādējādi līdz pat šai dienai latvieši tiek pazemoti savā zemē.

DDD: Kāds, jūsuprāt, varētu būt risinājums? Kā panākt, lai tie, kas augšā, sadzird mūs?

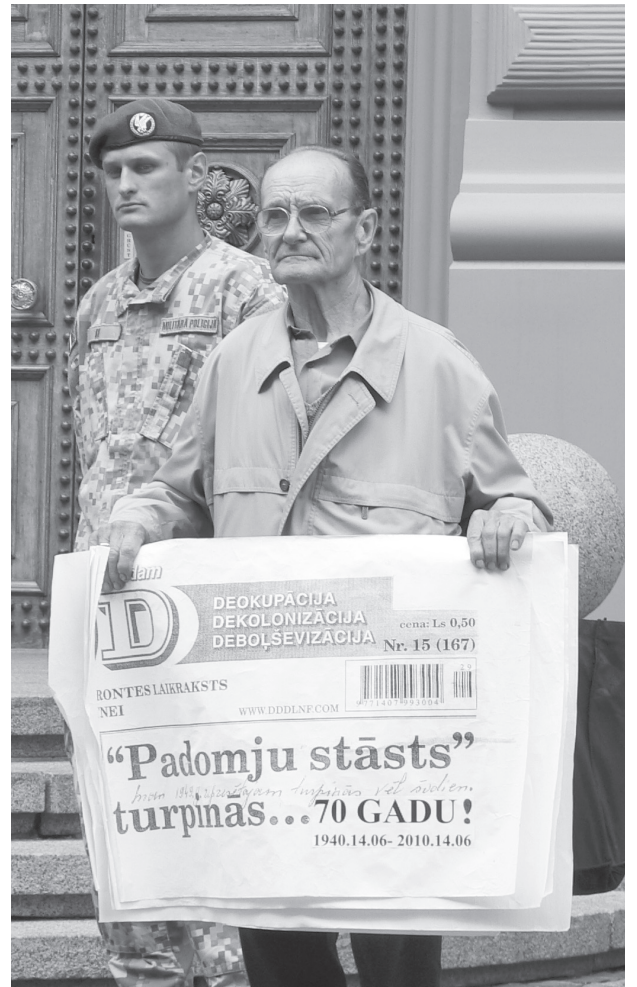
Ā.R.: Smags jautājums. Ir simtprocentīgi skaidrs, ka dekolonizācija būtu jāveic, bet ko darīt, lai šo nepieciešamību sadzirdētu tur, augšā, un sāktu rīkoties?

DDD: Domāju, ka vaina ir pašos latviešos – gan vienkāršajā tautā, gan varnešos. Mēs kā tauta esam tik vienlīdzīgi pret šo galveno problēmu, kuras dēļ ejam bojā.

Ā.R.: Latvietim ir cita mentalitāte – viņš kautrējās uzstāt kulaku galdā un pieprasīt, kā to dara okupanti, kas te ieradusies. Sen jau mums visiem vajadzēja saprast, ka šīs okupācijas un kolonizācijas sekas ir ārpus izlīguma – kā var kopā sadzīvot upuris ar pāridarītāju? Kā gan viņus var samierināt?! Piemēram, es kā represētais esmu tiešs viņu upuris. No 1949. gada 25. marta līdz pat šai dienai man nekas nepienākas – ne par tēva mājām kompensācija, ne par sava mūža darba augļiem.

DDD: Turklāt cieš jau arī jūsu bērni un mazbērni.

Ā.R.: Vairāk kā skaidrs, ka cieš. Dēls ir paņēmis aizņēmumus par dzīvokli un šodien ir parādnieks

līdz 2029. gadam. Lai savilktu galus, viņš dienā strādā ne vien 8 stundas, bet arī 16 un 18 stundas. Jāstrādā, lai ģimene iztiktu un bērni varētu skoloties.

DDD: Varbūt tieši šādi, iejūdzot latviešus darbā, tiek panākts, lai mēs nespētu domāt par savas tautas problēmām?

pārpilnībā, diez vai celsies.

DDD: Būtībā jūsu protests pret to, ka ir atņemts dzīvoklis un nav iespējas saņemt jaunu, arī ir cīņa par taisnīgumu. Šādu latviešu kā jūs, kas ir palikuši bez mājām, ir daudz, tāpēc jūsu cīņa ir arī viņu cīņa.

Ā.R.: Protams, es ceru, ka kompensāciju tomēr sa-

“Vairāk nekā skaidrs – tas ir noziegums! Noziegums galvenokārt pret latviešiem. Iebraucēji vai jaunie speciālisti no plašās PSRS tika apgādāti ar dzīvokļiem pirmām kārtām, bet latvieti atbīdīja pēdējā plānā.”

Ā.R.: Domāju, jā. Vēl būtu jāatzīmē, ka tauta cieš postu atsevišķu personu interesēs. Piemēram, nesakārtotā likumdošana un neiekašētie nodokļi. Rīgas brīvosta – kur šī nauda aiziet? Kaut kas kaut kur ofšoros ir reģistrēts, un nodokļu nauda aiziet Latvijai gar degunu.

DDD: Tāpēc vienkāršajam latvietim svētīgi būtu iemācīties savu kulaku sist galdā, kaut arī mentalitāte mums ir citāda.

Ā.R.: Sist jau var, bet, ja nav izpratnes augšējos ešelonos, tad jau nekas nesānāks.

DDD: Ja katrs latvietis ik dienu paveiks kādu darbiņu nevis savam, bet gan kopējam labumam, lai atjaunotu taisnīgumu un novērstu tautas bojāeju, tad, esmu pārliecināta, augšējie ešloni būs spiesti mūs izprast. Vai mums pašiem ikdienā nebūtu jāklūst aktīvākiem, drosmīgākiem, pašizliedzīgākiem?

Ā.R.: Noteikti būtu. Diemžēl daudzi ir samierinājušies, un tie, kuri dzīvo

ņemšu – gan par dzīvokli, gan par diviem darba mūžiem.

DDD: Jūs esat nolēmis tiesāties?

Ā.R.: Domāju, bet pagaidām grūti atrast iespēju, jo...

DDD: Likumi nav jūsu pusē?

Ā.R.: Likumi nav manā pusē, un jūtu, ka tie cilvēki, pie kuriem esmu meklējis palīdzību, ir, kā tautā saka, sasmērējušies. Nu, ja viņš ir sasmērējies un iebraucis valstij kabatā, ar tādu neko nevar panākt. Kā saka, vārna vārnam aci neknābj.

Es nekad nevarēju iedomāties, ka neatkarīgā Latvijā būs šāda attieksme pret represētajiem, pret visu latviešu tautu. Izrādās, kopš 1949. gada man nekas nepienākas. Tas ir paradokss – latvietim, Latvijas pilsonim, it kā brīvā Latvijā nepienākas nekas, pat paša iegādātais jumts virs galvas.

Intervēja
Līga Muzikante

LASĪTĀJU VĒSTULES

GODMANIS UN CIVILOKUPANTI

Jūsu laikrakstā pirmo reizi lasīju Godmaņa vārdu jautājumā par civilokupantiem. Un tas ir pareizi – Godmanis tiesām ir jāmin kā pirmais vaininieks tā sauktajai “integrācijai”.

Vai atceraties Jeļcina vizīti Latvijā? Tika runāta par deokupāciju. Starp citu, kad bija izrunāts par armijas, bruņojuma izvešanu, Jeļcins vaicājis teica, ka saskaņā ar ANO rezolūciju ir jāizved arī personas, kas te ieradušās okupācijas laikā. GODMANIS ATBILDĒJA, KA TO NEVAJAGOT DARĪT, JO KAS TAD STRĀDĀSOT! Jeļcins nogrozīja galvu un teica: “Nu, nu, nu...”

Un tā nu visi civilokupanti palika, aprūpēti un apgādāti kā pilsoņi.

Es meģināju šo patiesību atgādināt portālā “Draugiem.lv”, bet tur šis teksts tika izdzēsts, jo nevar taču vārna vārnam aci knābt, ar ko ir pierādīts, kas pie mums ir pie varas.

Oļģerts Ziļickis
Pensionārs

NAUDAS VARA

Visrūgtākais auglis no tumsas, kas briest, Ir nauda – šī asiņu dēle.

Tās varā sirds sirdij liek ciest, Kuļ melus un viltu ik mēle.

Ar likuma spēku zog, laupa un krāpj Valsts tiesību varenais lēmējs. Nu, purpurā tērpies, vairs neredz, ka kāpj Pār liķiem kā tiesību lēmējs. [...]

Ar diženā varneša zīmi uz krūts, Ik dienas tas krustā sit Milu. Tam zemi un debesis pārdot nav grūt Par varas vissikāko ķīlu... [...]

Pēteris Treicis

Bīstamās SPĒLES

Vilnis Eisters

TIKUŠI IGNORĒTI SAPIERU BRĪDINĀJUMI

Ukraina šodien! Vai rīt Baltija? Tāds ir šīs dienas jautājums! Mūs apvieno kopējs vēsturiskais statuss – upuru statuss. Ģeopolitiskais “asinszemes” vēstures traktējums ir satriecošs ar cilvēcisko ciešanu un asiņainu noziegumu blīvumu, kurus 20.gadsimtā divi totalitāri režīmi pastrādā pret cilvēkiem, tautām un valstīm, kam ģeopolitika un vēsture ir lēmusi atrasties teritorijā starp Eiropu (Vāciju) un Krieviju.

Laikraksts “DDD” (atšķirībā no vairākuma “civilizēto” vēstures falsificētāju) nacismu un komunismu atmasko kā vienlīdz noziedzīgus totalitārus režīmus, nemēģinot komunisma noziegumus pabalīnāt tikai tāpēc, ka tas ir piedalījies nacisma sagrāvē. Latvijas Nacionālās frontes laikraksta veidotāji visus šos “neatkarības” gadus gāja frontes priekšā kā sapieri. Brīdinot nodevīgās marionetes – t.s. varnešus – par gaidāmajām briesmām, par glāvo laipšanu mīnu laukā. Aicināja veikt deokupāciju, dekolonizāciju, deboļševizāciju. Aicināja pasauli notiesāt otru no šausmīgākajiem 20.gadsimta noziedznie-

utt. Un Latvijas “diētiskie politiķi” drudzaini cenšas ar okupantiem tikamu dvašu nopūst degli – lai tik nesprāgst!

Nē, diemžēl mīnas degli nevar nopūst, tas ir jānogriež ar asu un precīzu DDD zobenu.

VAI RIETUMI STEIGSIES PALĪGĀ?

Lielākā daļa no “Neatkarīgās Latvijas” valstcilvēciņiem – politiķiem – Atmodas farsa laikā bija vairāk nekā trīsdesmit gadus veci, tātad jau kolaboracionisma sērgas skarti. Tagad pirmspensionēšanās vecumā viņi ir sasnieguši politiskā “profesionālisma” karjeras augstāko pakāpienu. Un šī iepriekšējā, totalitārisma saindētā paaudze aiziedama var pamest sastrādātus posta darbus: piemēram, tās pārstāvi var veicināt tādu jaunāko kolēģu izvirzīšanos, kuri ir gatavi kalpot Krievijai un Eiropai, bet ne Latvijai.

ES jauno valstu pārvaldes aparātā un uzņēmumu vadībā nodrošina Maskavas režīmam tik ērtu stāvokli attiecībā ar Eiropu, ka tas ar kādreizējo PSRS stāvokli nav ne salīdzināms. ES ir izveidojusies no dažādu šķiru valstīm. Diemžēl Latvija ir zemākās šķiras valsts, kuru var izlaupīt, cilvēkiem pasniegt “nabadzības statusu”, iztirgot latviešu tautas lūdmnieku zemi, mācīt un censties pieradināt sadzīvot ar okupācijas režīma noziegumu līdzdalībniekiem, apelējot pie viņu “civiltiesībām” bez pienākuma pret latviešu tautu. Protams, tas ir iespējams ar “neatkarīgās Latvijas” valstcivīču pazemīgo gādību.

Runājot par “sapieru” brīdinājumu noklusēšanu – šodienas kolaboranti, Latvijas varturi, ir sākuši ner-

veikušas DDD, tad šodien nebūtu jāuztraucas par iekšējo drošību un apdraudējumu valstu pastāvēšanai. Bet tagad nav pat jāimportē “zaļie cilvēciņi”. Sveša okupantu armija, kas novelk formu un pārgērbjas civilajās drēbēs, pārvēršas par partizāniem, diversantiem un recidīvrevanšistiem. Papildus neveiktajai DDD, arī uzturēšanās atļauju izpārdošana atvieglo Krievijai desantnieku divīzijas ieviešanu “pa sētas” durvīm Latvijā, šādi ir lētāk nekā ar lidaparātiem, kurus var notriekt NATO piloti-ekskursanti.

BALTIJAS VALSTIS – ATKAL FRONTES LĪNIJA

Būtu jāsaprot, ka Baltijas valstu teritorija vienmēr ir bijusi lielvalstu konfliktzona. Interesu sadurmes bieži ir slēptas, taču iznākumā gandrīz vienmēr nes līdzīgu traģēdiju. Pēdējo simts gadu laikā šis reģions jau divreiz ir kļuvis par pasaules karu frontes joslu un pieredzējis arī vietējus karus, sacelšanās, valsts apvērsumus, okupācijas un partizānu karus.

Vēstures notikumu straume daudz baltiešu ir ierāvusi savā virpulī un nogremdējusi arī savstarpējās “gladiatoru” cīņās, tāpat kā tā nogremdēja viņiem tuvās tautas un etniskās grupas. Nesauksim vārdos separātistus, okupācijas noziegumu aizstāv-

Militārā agresija Ukrainā.

Uz plakāta krievu valodā rakstīts: “Kur esam mēs, tur ir Krievija”

jus, banku izlaupītājus un līdz bankrotam novestos uzņēmumus. Bandinieki lielvalstu interešu karā ir “abižotie”, privilēģijas zaudējušie okupācijas noziegumu līdzdalībnieki – šis lieliskais rusifikācijas un latviskuma iznīcinošais elements. Īstas cilvēkbumbas ar laika degli Latvijas teritorijā! Vai kāds var pierādīt pretējo?

Vistraģiskākais ir tas, ka Baltijas valstis, kurās nav veikta DDD, ir nonākušas vēl arī Eiropas Savienības regulu žņaugos. Iztēlojieties, ka jūs mājās atslēgas un tās pārvaldīšanas iespējas iegūst cilvēks, kurš jūs nicina un ienīst! Diez vai jums tas būtu liels mierinājums, ka pagaidām viņš vēl nav pilnībā izlaupījis un pēc tam nodedzinājis

jūsu māju. Kuru katru brīdi viņš to var izdarīt kopā ar saviem aizstāvamiem – okupantiem.

ES atturēšanās no Baltijas valstu deokupācijas, klusēšana rada priekšstatu par nicīgu attieksmi pret šo valstu pamattautām. Baltijas valstu nedrošais stāvoklis šķiet tīrie sūkumi, ar kuriem nevajadzētu traucēt Rietumu sabiedrības omulīgo mieru. Šāda attieksme ir izdevīga arī no finansiālās puses, Rietumu peļņa ir tieši atkarīga no labām attiecībām ar Krieviju. Jaukā naudas smarža nomāc šķebīgo smaku, kas ceļas no vēstures un no nezināmo, noslepkavoto baltiešu kapu vietām plašajā Sibīrijā...

Tomēr situācija mainās, un šodienas Krievijā valdošais režīms nav tikai Krievijas traģēdija vien – tas tiešā veidā apdraud Rietumu mietpilsonisko labklājību un drošību, draud ar Trešo pasaules kara traģēdiju! Krievijas “superprezidenta” impērijā valda ksenofobijas un autoritārisma gars ar nostalgiju pēc “nočakarētās” impērijas varenības. Lepnuma un kauna samezglojums nav atšķetināms dažu gadu laikā, bet to var atrisināt ar militārām metodēm, izmantojot okupantbumbas laika degli...

Par briedošu “kariņu” liecina Krievijas valdošo aprindu centieni apēlēt pie krievu kolektīvās apziņas senākajiem, diemžēl neglītākajiem slāņiem, lai uzkurinātu pārākuma sajūtu pār citiem. Šī

NODEVĪBAS SINDROMS

A.V. Gremze

Interesanti, ka režīms neizjūt nekādus draudus no okupantiem, kolonistiem, bet vienīgi no latviešu patriotiem, kas vēlas šīs okupācijas sekas likumīgi izraidīt no valsts. Ne mazākā mērā 4. maija režīmu neuztrauc okupantu ālēšanās 9. maijā, turpretim tas krīt panikā, kad leģionāri iet godināt savus kritušos kara biedrus, kas sevi upurēja varonīgajā cīņā pret otrreizējo okupāciju. Ai, ai, ai, ko pasaule par to padomās! Tikmēr leģionāri nekad nav vēlējušies izprovocēt nekārtības – to vienmēr ir darījuši tikai okupanti. Leģionāri pat šo provokāciju laikā vienmēr ir saglabājuši aukstasinīgu mieru, kas okupantos rada neapvaldītu niknumu.

Visā pasaulē Otrā pasaules kara beigās atzīmē 8. maijā, bet to jau režīms neiedrošinās prasīt no saviem domubiedriem.

Veiksmīgi esot likvidētas individuālās saimniecības un visi sadzīti ciematos, bet tagad, mūsdienās, ciemati ir tukši, likvidētas skolas un slimnīcas. Īsti boļševiku garā – ar to pašu melu bezkaunīgumu, kas piemita *politrukiem*. Tik meistariši viss sabāzts vienā maisā, lai kopaina tiktu virzīta uz laimīgo paradīzu bijušās PSRS virzienā.

Ak, tu žēl! Cik dziļās saknes ir laidis nodevības sindroms! Tas ir iespējams tikai tad, ja morāles kodeksa pamatā ir nodevības izdevīguma princips. Vai no tādiem var sagaidīt okupācijas seku likvidēšanu?!

Ja skatāmies no šādām pozīcijām, tad tik tiešām ar visu baidīgo skaudrību izjutam varonīgo latviešu leģionāru zaudējumu asiņainajās cīņās pret okupantiem. Leģionāros bija pašai dzība, varonība un traģiskums – ar neizmērojamu

“Režīma speciāli radītā kļūmīgā ekonomiskā situācija un Eiropas Savienības uzspiestā degradācija tieši tādēļ ir domāta, lai latvieši ilgtos pēc Krievijas okupācijas.”

Varnešu rīcība mani spiež domāt, ka tiek organizēta līdzīga situācija, kāda tā ir Ukrainā, lai gala rezultātā būtu dota iespēja okupantiem pieprasīt Latvijas pievienošanu Krievijai.

Pirmkārt, jau tiek naturalizēti un piešķirta pilsonība bez izņēmuma visiem okupantiem, lai pēc tam tie skaļi paustu savu naidīgo nostāju pret Latvijas valsti. Otrkārt, tiek radīti apstākļi, kuros latvieši nevar atrast darbu – un nu jau gandrīz pusmiljons ir pamezuši Latviju, dodoties piespiedu trimdā. Treškārt, tišām pārspīlējot LD, tiek ļauts okupantiem vākt parakstus (esot jau savākti 800 parakstu) referendumam par Latvijas pievienošanu Krievijai(!). Ceturtkārt, Rīgā, kur dzīvo tagad jau gandrīz puse Latvijas iedzīvotāju (70% krievvalodīgo), vara ir atdota prokrieviskiem un latviešiem naidīgiem slāņiem. Piektkārt, TV nospiedošā pārākumā ir krievu raidījumi (pat LTV-1 raida okupācijas gadu kino hronikas par “laimīgajiem” okupācijas gadiem. Tā varētu turpināt...

Zīmīgi, ka režīms konsekvēnti cenšas izvairīties no pirmskara Latvijas pānākumu atspoguļošanas visos saziņas līdzekļos, kurus kontrolē varas pārstāvji.

Vai būtu vēl kas nepieciešams, lai nerastos ne mazāko šaubu par režīma nosprausto politisko kursu, par latviešu tautas neatkarīgas Latvijas interešu nodevību?!

Režīma speciāli radītā kļūmīgā ekonomiskā situācija un Eiropas Savienības uzspiestā degradācija tieši tādēļ ir domāta, lai latvieši ilgtos pēc Krievijas okupācijas. Vai maz tiek dzirdēts, ka krievu okupācijā bija labāka dzīve. Pat TV kanālā tika demonstrēta 1973. gada kino hronika par “laimīgo” dzīvi kolhozā (kaut kur Krāslavas rajonā), cik

mīlestību pret savu Tēvzemi un tautu (apstākļos, kad nebija citu iespēju).

Pilnīgs pretstats pašai liedzībai un uzticībai savai dzimtenei ir pašreizējais režīms – tas bez mazākās cīņas ir ērti iekārtojies ienesīgajos valsts amatos un bez vismazākajiem sirdsapziņas pārmetumiem izposta pilnīgi visu, kas nokļūst viņu rokās, veikli laipojot starp Maskavu un Briseli, kur atrod sev līdzvērtīgus domubiedrus.

Uz ko mēs, latvieši, varam cerēt? Ne jau uz to, ka būsīm tie, kas ieviesies kārtību visā pasaulē. Bet cerības mums tomēr ir. Proti, tas, ka visas šīs jezas rezultātā beidzot ļaunuma impērijas sabruks tā pa istam, un mēs varēsim kaut kādā veidā šim procesam piepalīdzēt. Man jau šķiet, ka piepalīdzētāju netrūks arī bez mums.

Varbūt tikai ir nopietni jāpadomā, kā šīs pārmaiņas sagaidīt, lai mēs būtu pienācīgā līmenī organizējušies, lai nepaļautu garām radušos izdevību. Jo, ja pratīsim un būsīm gatavi sev palīdzēt, tad arī Dievs mums palīdzēs.

Ieteiktu prātīgākajiem varnešiem šād tad pāšķīstīt kādu lapaspusi no “DDD”, paskaidrojot plašākām aprindām šo trīs burtu atšifrējumu un sākt nepieciešamos darbus DDD realizācijai. Neviena vara, lai arī cik iedomīga un pašpārliecināta tā būtu, nevar justies droši, ja tā neievēro tautas, no kuras nāk un nes tās vārdu, svētākās jūtas un intereses. Pēdējo vārdu vienmēr saka tie, kuri rada patiesas vērtības un ir spējīgi par savu valsti ziedot dzīvību.

Un apbrīnājami tas, ka tieši tie, kuri par savu pašai dzīvīgo cīņu tautas labā gūst visnecīgāko labumu un atzinību, ir vienmēr atkal un atkal gatavi cīņai – gatavi pat liet savas asinis.

“Tikai šodien “neatkarīgās Latvijas” politmarionetēm sāk “pielekt”, ka okupantu cilvēkbumbas ar laika degli netikšķēs mūžam – tās var sprāgt.”

kiem – komunistisko režīmu – NĪRNBĒRGĀ-2. Brīdināja, ka okupantu klātbūtne Latvijā ir mīna ar laika degli. Aicināja iedzīvotājus Deklarāciju par okupācijas seku likvidēšanu.

Visi “sapieru” brīdinājumi tika ignorēti ar noklusēšanu. Klusu! Klusu! Nevis atminēsim, bet labāk noklusēsim par mīnām! Tikai šodien “neatkarīgās Latvijas” politmarionetēm sāk “pielekt”, ka okupantu cilvēkbumbas ar laika degli netikšķēs mūžam – tās var sprāgt. Nu ir uztraukums. Okupanti draud ar “maidanu”, draud ar vietējo “krievu revolūciju”, izplata melus pasaulei, ka “naciņu armija” – latvieši – gatavojas lingvistiski slepkavot nelaimīgos, diskriminētos krievu okupantu bērnus

vožēt un spriedelēt par nacionālo drošību, par to, vai NATO nāks mums palīgā X stundā? Daudziem reālistiem nav optimisma. Cik reizes mums zuda ilūzijas un uzticība Rietumiem?!

Pirmo reizi uzticējāmies, otro reizi šaubījāmies, trešo reizi parasti vairs neuzticas tukšiem solījumiem... Kāda gan var būt uzticība?! Te ir vērts piezīmēt, ka deviņdesmitajos gados uz Baltijas valstīm tika izdarīts milzīgs Rietumu starptautisko organizāciju spiediens, lai tās mīkstinātu attieksmi pret agrākā, noziedzīgā okupācijas režīma civilokupantiem un militārajiem pensionāriem un pensionētajiem drošības dienesta darbiniekiem, kuri vēlas palikt okupētajā valstī.

Ja Baltijas valstis būtu

Soči 2014 jeb ROSSIJA, ROSSIJA, ROSSIJA

Normunds Melderis
LTV žurnālists

Turpinājums no iepriekšējā numura

Kas attiecas uz skatītāju uzvedību sacensībās Soču olimpiskajās spēlēs, ir jāatzīst, ka Krievijas līdzjutēji, maigi izsakoties, bija visnotaļ neiecietīgi, pat nepieklājīgi. Piemēram, biatlona sacensību laikā, kad šautuvē šāva viens no favorītiem un Krievijas sportistu konkurentiem franču biatlonists M. Furkāds, skatītāji izrādīja prieka

ba vairāk atbilda hokeja vai pat futbola skatītāju standartam, jo ovācijas, izsaučieni, aplausi skanēja gan tad, kad vajadzēja, gan – nevajadzēja. Lai arī intervijās ārvalstu ķerlingisti uz jautājumu, viņi kā jutās skatītāju nestandar-ta uzvedības dēļ, atbildēja – nekas, nekas, viss bija OK, tomēr varēja just, ka tā bija klasiska tolerances frāze, kas neatspoguļoja visu, ko tie patiesībā domāja.

Īpaši nepatīkami brīži bija jāvēro daiļslidošanas sacensību laikā, kad izvēles programmu veica dāmas. Vispār daiļslidošanā publika ierasti ir ļoti inteligenta, pieklājīga un atbalsta visus, īpaši savējos. Sočos sieviešu sacensībās, kur viena no liderēm bija Krievijas sportiste A. Sotņikova, viss bija pavisam citādi. Pirms krievietes startēja vēl viena favorite – pazīstamā K. Kostnere no Itālijas. Viņa veica lielisku programmu. Pēc tās sekoja

sumu bija pārāk atšķirīgs. Sliktākais sākās vēlāk, kad iestājās tiesnešu atzīmju gaidīšanas pauze. Krievu daiļslidošanas līdzjutēji sāka skaļi ar kājām daudzīt par grīdu, izdarot psiholoģisku spiedienu uz tiesnešiem un it kā jau iepriekš protestējot pret iespējami (viņuprāt) zemajām atzīmēm. Kaut kas tāds daiļslidošanā sen nebija vērots! Krievu līdzjutēju stils!

Šajā ziņā pilnīgs kontrasts Sočiem bija pēc mēneša redzētais pasaules čempionātā Japānas pilsētā Saitamā. Tur analogiskā situācijā – pēc K. Kostneres izvēles programmas japāņu līdzjutēji sarīkoja ovāciju un aplausu vētru, un visi kā viens piecēlās kājās! Turklāt jāņem vērā, ka itāliete bija slaveno Japānas daiļslidotāju bīstamākā konkurence, taču japāņu līdzjutējiem tas neko nenozīmēja. Programma lieliski izpildīta, tāpat jāreaģē atbilstoši. Sočos viss bija citādi. Diemžēl.

Intereseanta un līdzīga aina bija vērojuma arī ātrslidošanas sacensību laikā. Kad startēja Krievijas sportists vai sportiste, skatītāji ļoti vētraini to atbalstīja, savukārt, kad startēja citu valstu izcili sportisti, publika faktiski klusēja. Starp citu, Haralds Silovs, kurš pats startēja ātrslidošanā, bet ar mani kopā komentēja sacensības šortrekā, atzīmēja, ka pirms četriem gadiem viņš piedalījās Vankuveras spēlēs, un tad skatītāju uzgavilēja visiem – savējiem, protams, skaļāk. Bet Sočos – tikai savējiem.

Spēcīgs paspilgtinājums iepriekš minētajam bija hokeja spēļu laikā vērotais. Skaidrs, ka Krievijas hokeja izlase bija visu mājinieku līdzjutēju favorīts numur viens. Kad Krievijas komanda ceturtdaļfinā-

lā zaudēja Somijas hokejistiem un izstājās no turnīra, varēja just, ka gan apkalpojošā personāla – volunteru, gan krievu žurnālistu un līdzjutēju vidū valdīja pārdurtā balona efekts. Visi palika mazliet klusāki un piezemētāki. Vēlāk man likās, ka nekādas citas izcīnītas olimpiskās godalgas nekompensēja šo drāmu. Kā nu tā, galvenie favorīti izkrit no sacensībām jau pirms izšķirošajām spēlēm par medaļām? Sis emocijas un sajūtas varēja saprast, taču ļoti grūti bija izprast pēc tam citu komandu spēlēs redzēto.

Piemēram, spēlē par trešo vietu starp Somijas un ASV hokejistiem samērā garlaikotā skatītāju saime pēkšņi sāka pa visu arēnu skaļi saukt: “Rossija, Rossija!”... Pirmo reizi redzēju, ka skatītāji uzmundrina komandu, kas neatrodas laukumā. Šāda aina tika redzēta arī citās Soču spēlēs. Ko krievu līdzjutēji gribēja ar to pateikt? Vai vēlējās parādīt, ka viņiem hokeja komandas, kas atrodas laukumā, ir pie vienas vietas? Droši vien tā arī bija, taču diez vai citu valstu hokejisti bija tie, kas bija pelnījuši šādu reakciju.

Redzētais man atgādināja kaut kur pasen lasītu anekdoti: “Jautājums, kas ir superegoists? Atbilde – cilvēks, kurš seksuālo attiecību orgasma brīdī četriem gadiem viņš piedalījās Vankuveras spēlēs, un tad skatītāju uzgavilēja visiem – savējiem, protams, skaļāk. Bet Sočos – tikai savējiem.

Lai mūsu līdzjutējus nemulsina un nemaldina fakts, ka Latvijas un Kanādas hokejkomandu spēles laikā sanākušie līdzjutēji sauca: “Latvija, Latvija!” Ne jau Latviju viņi atbalstīja. Viņi bija vilušies savējos elkos un tāpēc vēlējās, lai cita favorītkomanda – Kanāda – piedzīvo tādu pašu sliktu likteni. Viņi nebija par Latviju, viņi bija pret Kanādu.

PAŠTĪKSMINĀŠANĀS

Tik egoistiski un neviesmīlīgi skatītāji bija Sočos. Parasti šāda skatītāju uzvedība ir raksturīga totalitārām un mazattīstītām valstīm. Droši vien tāda arī ir Krievija. Turklāt ir jāņem vērā, kādā stilā tas tika pasniegts. Kad citu attīstīto un demokrātisko valstu līdzjutēji atbalsta savu komandu vai sportistus, decibeli arī ir ļoti respektējami, augsti, taču šis atbalsts ir uzmundrinošs, draudzīgs, es teiktu, pozitīvi lādēts. Tikmēr krievu līdzjutēju gadījumā “Rossija, Rossija” tika izkleģts ar tādu kā naidu, vēloties noniecināt pretinieku: mūsējie ir labākie, jūsējie – nekas. Arī krievu līdzjutēju saukļu repertuārs

bija ļoti šaurs. Krievu fani zināja trīs saukļvārdus – “Rossija!”, “Malodci!” un “Šaibu, Šaibu!”.

Spilgts nobeigums manis apskatītajai tēmai bija notikumi pēc olimpisko spēļu noslēguma. Atkal vinnēju tiesības skatīties ceremoniju klātienē stadionā (šoreiz kopā ar J. Valdovski). Sēdvietas bija tuvāk laukumam, taču zemu un malīnā, tāpēc redzamība nebija diez cik laba, bet tas nekas – ne vienmēr runcim krējumps. Noslēguma ceremonija nelikās ļoti izcila. Pašiem krieviem noteikti bija cits viedoklis, tāpat kā par daudz ko. Šķīta, ka lieka bija stilistiska un tematiska atkārtošāns vai dublēšanās ar atklāšanas ceremoniju – divreiz atkārtota anekdote nav tas pats, kas pirmo reizi.

Pēc noslēguma ceremonijas turpat netālu esošajā spēļu organizatori bija sarīkojuši nelielu fursetu visiem žurnālistiem. Repertuārā bija iekļauts alus, vīns, dažas uzkodas, mūzika. Nekas pārāk aristokrātisks un īpašs, bet tā arī bija labi. Viss patiešām bija labi, līdz krievu žurnālisti vienojās kopējā dziesmā un sāka skandēt: “Rossija, Rossija!” Tas likās tik neatbilstoši situācijai. Kāda velna pēc ir jāuzmācās citu valstu žurnālistiem ar savas valsts piesaukšanu? Vai nav par daudz? Atceroties iepriekš minēto anekdoti, man tas tad izklausījās, it kā krievu žurnālists, piemēram, Dmitrijs, izkleģd savu vārdu: “Dmitrij, Dmitrij!”; krievu žurnāliste Tatjana savu vārdu: “Taņa, Taņa!” Un tā pareiziniot to daudzskaitli! Tad arī sanāk: “Rossija, Rossija!”...

Vispār visu spēļu laikā gan krievu žurnālisti, gan brīvprātīgie, gan drošībnieki un arī skatītāji lika domāt, ka viņi mīl tikai sevi, ciena tikai savu valsti. Šajā ziņā par viņiem radās iespaids kā par ļoti aprobežotiem ļautiņiem. Vienubrīd šķīta, ka krievu līdzjutējus pat īsti neinteresē pats sports. Viņi pat piekristu tam, ja sacensības nenotiktu un visas medaļas bez cīņas uzreiz tiktu pasniegtas Krievijas sportistiem, galvenais ir Krievija un krievi. Goda vārds! Man šis sauklis *Rossija* vēl ilgu paliks dzirdes atmiņā.

Tiesa, nav tā, ka tik

masveidīgu vārda *Rossija* piesaukšanu es nebūtu manījis jau iepriekš. Kur? Rīgā – video materiālos par 9. maija svinībām. Tagad to var manīt arī Ukrainā – Krievijas anektētajās vietās. Spilgti un atmiņā paliekoši bija skati Austrumukrainā, kad krievu aktivisti nometa zemē Ukrainas karogu un tā vietā iesprauda Krievijas. Tas viss notiek ar šo saukli: “*Rossija, Rossija!*”

TENDENCE, KAS JAU IR REDZĒTA...

Vispār man ir pārliecība, ka Krimas aneksija un Ukrainas apdraudējums lielā mērā bija Soču olimpisko spēļu noskaņojuma turpinājums. Veiksmīgās spēles, kurās Krievija ieguva visvairāk medaļu, arī zelta, radīja pastiprinātu šovinisma uzplaiksnījumu Krievijā. Arī Putinā. Sajūta, ka esi dabas un cilvēces kronis un valdnieks, ir acīm pamanāma. Krievu šovinisms un citu valstu un tautu pārstāvju noniecināšana bija ļoti redzama Sočos. Īlenu maisā nevarēja noslēpt.

Spēlēs valdošais noskaņojums – “*Rossija, Rossija*”. Pāri visam!” – pēc kāda laika pārcēlās no Sočiem uz Krimu un Austrumukrainu. Protams, ka caur Krieviju. Šajā sakarībā man Soču olimpiskās spēles ļoti atgādināja citu vēsturisku nozīmīgu sporta forumu – 1936. gada Berlīnes olimpiskās spēles. Toreiz tās varēja identificēt ar Hitlera spēlēm. Pēc dažiem gadiem hitleriskā Vācija anektēja Austriju un Čehoslovākiju, un vēlāk lielu daļu Eiropas. Tagad viss notika krietni ātrāk – nebija tik ilgi jāgaida. Civilizācija. Progress. Krievija. Šis bija Putina spēles. Domāju, ka ne Krievijā, ne citur par šīm paralēlēm neviens nestrīdēsies.

Man sanāca klātienē pie sacensību arēnas Sočos vienreiz redzēt Putinu, divreiz Medvedevu. Tad es vēl nezināju, ka pēc pāris mēnešiem Krievija izvērtīs militāru agresiju pret Ukrainu un zināmā mērā pret visu cilvēci. Bet Putins noteikti šādu variantu jau bija paredzējis, it īpaši redzot, cik ļaunpriecīgi krievu līdzjutēju tribīnēs sauca: “*Rossija, Rossija*. Pāri visam!”

“Vispār man ir pārliecība, ka Krimas aneksija un Ukrainas apdraudējums lielā mērā bija Soču olimpisko spēļu noskaņojuma turpinājums. Veiksmīgās spēles, kurās Krievija ieguva visvairāk medaļu, arī zelta, radīja pastiprinātu šovinisma uzplaiksnījumu Krievijā.”

emocijas par viņa kļūdām (vispār civilizētās valstīs un katrā sporta veidā ir sava ētika. Piemēram, tenisā neaplaudē par tenisista kļūdām, neko nekliedz bumbiņas izspēles laikā, utt.). Pieredzējušajiem ārvalstu biatlonistiem šāda krievu līdzjutēju reakcija bija nepatīkams pārsteigums.

Arī ķerlinga sacensībās krievu līdzjutēju uzvedī-

šķidri līdzjutēju aplausi, bet vēl pēc brītiņa bija jādzird arī nepatīkami svilpieni. Par ko? Ko tādu riebigu viņa bija izdarījis?

Vēlāk, kad savu programmu veica mājinieku favorite A. Sotņikova (viņa slidoja neslikti, bet ne tik labi, kā citas favorītes), sekoja ovāciju vulkāns. Tas bija saprotami. Vienīgi kontrasts starp reakciju uz spožo Kostneres priekšne-

VĒSTULE

“Es ticu, ka šis laiks izgaissīs, kā ļauns murgs!”

/Gunārs Astra/

Ko lai saka par šo jaunradīto, pēc visām pazīmēm – koloniālo pakalpiņu, kalpu un vergu valsti, kurā dzīvo “izredzēto”, maznodrošināto, nabadzīgo un

sības gaudi citos izdevumos, bet tie slēpjas pelavās un salmos, kurus izkausa vējā.

20. gadsimta Latvietis Gunārs Astra cerīgi teica:

“Mīļie tautieši! Nedarīsim kaunu savam senču Lāčplēša garam! Neļausim nopulgot un iznīcināt mūsu domubiedrus!”

bomžu šlakas. Kādreiz tie bija dažādu profesiju pārstāvji, bet tagad tekuļi un bēguļi pasaules telpā labākas dzīves meklējumos.

“DDD” ir vienīgais publiskais saziņas līdzeklis, kurš nebaidās atklāti runāt, ka ir jāaizvāc “sūdu čupa”, kas tikusi paslēpta zem paklāja, lai mazāk redz. Ir jau arī daži patie-

“Es ticu, ka šis laiks izgaissīs, kā ļauns murgs!” Bet grūti, ļoti grūti – liekas neiespējami. Tomēr ticu tāpat kā Gunārs Astra.

Latvieši no laika gala labāk jutušies svešās korpēs vai zābakos (der vai neder), nekā savās postalās. Latviešiem maz kā ir sava – vienmēr viņi ir centušies aizņemties vai atdarināt

Lilija Treice

PAR DEKOLONIZĀCIJU, LATVIETĪBU UN VIENALDZĪBU

Saruna ar biedrības “Latvietis” dalībnieku **Leonardu Inkinu**

Turpinājums no iepriekšējā numura

KO MĀCĪSIMIES NO UKRAINAS?

DDD: Vai tas, kas šobrīd notiek Ukrainā, jūsu prāt, maina latviešus? Vai uztraukums par Latvijas drošību atkal ir tikai valdības līmeņa imitācija?

Leonards Inkins: Tā ir imitācija, bet mani uztraucas, ka Krievija ne tikai ukraiņu galvās ir ielikusi un iepotējusi viņiem vajadzīgos uzskatus un vērtības, bet to tikpat veiksmīgi dara arī ar latviešiem. Ja pavērojam komentārus, kas ir pieejami internetā un laikrakstos, tad latvietis latviešu valodā (un bieži vien labā) runā Maskavas vārdiem, izmantojot to pašu frazeologiju, tās pašas domas. Par Maskavas Kremļa retranslatoriem ir kļuvuši arī latvieši. Tad nav jābrīnās par to, kas notiek Ukrainā. Tieši tāpēc viņi nepretojas, pieļauj to visu.

Nevar noliegt, ka populārākās televīzijas ir Krievijas televīzijas, un aplamais pasaules uzskats tiek izplatīts ar filmām, šoviem, ar it kā pozitīviem varoņiem. Tā pakāpiniski – soli pa solim – desmitiem gadu tiek pilināts, un cilvēku uztvere un domāšana pilnīgi pārvēršas. No tā tad izaug gan nevēlēšanās paust savu nostāju, gan aktīvi pretoties netaisnībai. Cilvēks tāds nav piedzimis – bērns ir ļoti aktīvs, bet dzīves laikā viņu par tādu padara. Un tas, ka Latvijas valsts ļauj Maskavas propagandai savus pilsoņus ideoloģiski apstrādāt (ne tikai pieļauj, bet arī palīdz), ir noziegums.

DDD: Bet vai Rietumu “vērtību” ietekme nav vēl bīstamāka?

L.I.: Tai, protams, jebkurā sabiedrībā, jebkurā valstī, jebkurā reģionā ir gan pozitīvā, gan negatīvā ietekme. Ko nozīmē negatīvā Rietumu ietekme? Ja es to nepieņemu, uz mani tā neiedarbojas, tā iedarbojas tikai uz tiem, kas to pieņem.

DDD: To pašu var teikt arī par Krievijas televīziju – es varu skatīties un pasmaidīt, jo skaidri redzu, ka tas ir mēģinājums ietekmēt manu domāšanu. Cita lieta, ja ir cilvēki, kuri nespēj atšķirt labu no sliktā, pareizu no nepareiza.

L.I.: Skatīties un lasīt mēs drīkstam pilnīgi visu, bet, tikko tas sāk mūs ietekmēt un valdīt pār mums, tad ir pienācis brīdis, kad televizors ir jāizslēdz. Ja mēs to robežu jūtam, tad viss ir kārtībā, bet lielākā daļa cilvēku šo robežu nejut.

DDD: Tāpēc jau arī valsts vadītājiem ir jābūt gudrajiem, kuriem ir jāvada sabiedrības izaugsme un šīs lietas jāsaprot un jāredz. Bet mums jau valsts vadītāji ir tādi, kādi ir...

L.I.: Mums nav valsts vadītāju. Valsts cilvēks, kurš, pirmkārt, ir apveltīts ar valstisku domāšanu, kurš par jebkuru jautājumu jebkurā brīdī apsvērs, cik tas ir izdevīgi valstij un tautai. Bet mūsu valsts vadītāji domā citādi – kā tas varētu atbilst attiecīgām likuma pantam, vai man kādreiz nevarēs pārņemt, vai šī iemesla dēļ nepazaudēšu savu amatu u.tml. – viņi domā savas labklājības kategorijās.

DDD: ...vai no Eiropas kāds paglaudīs pa plecu un apsolīs labu amatu?

L.I.: Jā. Tā arī pret mani ierosinātā krimināllieta ir veidojusies. Ja Izraēlas vēstniece uzraksta vēstuli – tas ir rikojums (zemtekstā). Un ministrs, izmeklētājs, eksperts, tiesnesis... – visi domā: “Ja es nedarīšu tā, kā prasīts, pret mani var vērsties, es rīt varu zaudēt savu amatu, parīt varbūt vēl kaut kas.” Un tā notiek visā valstī. Kā jau teicu – tā ir tāda liela “Maxima”. “Maximas” traģēdija notika tieši tāpēc, ka cilvēki nedomāja, vai tas jūmts turēsies, cik ilgi, bet gan, kā tas iespaidos paša personisko labklājību. Lai gan zina, ka paraksts ir viltots, izliekas, ka to nezina, jo neviens to nevarēs pierādīt. Ar mani notiek līdzīgi – gan izmeklēšanā, gan ekspertīzēs, gan prokuraturā – viss tāda pašā tonī ir gājis un iet. Man ir aizdomas, ka līdzīgi tas turpināsies arī tiesā. Var, protams, būt arī citādi, var notikt brīnums, bet līdz šim nekas par to neliecina.

DDD: Lai vai kā, laikraksta “DDD” veidotāju pieredze liecina, ka cilvēku klātbūtne var palīdzēt. Katrā ziņā varam aicināt cilvēkus atnākt, lai arī mācītos, kādas situācijas var būt, kādi argumenti nepieciešami un ar ko jārēķinās.

L.I.: Man liekas, ka argumenti te nestrādās. Šis nav gadījums, kad kādam kaut ko var izskaidrot. Viņi patiesībā tāpat visu saprot, bet ir iemesli, kāpēc tā rikojas. Un tas nekādā ziņā nav nezināšanas un maldu rezultāts. Viņi zina, ko dara – viņi dara to apzināti, jo tā viņiem ir izdevīgāk. Iemesls ir tikai viņu personiskā labklājība. Un viņi dara visu, lai šo labklājību vairotu. Viņiem ir pilnīgi vienalga, vai tā ir taisnība, vai netaisnība. Cilvēks strādā, lai pelnītu – tāds ir viņa darbs.

DDD: Tādu ir ļoti daudz – diemžēl vairākums. Turklāt vēl visādās dzīves sfērās.

BEZ ZIEDOŠANĀS NAV SASNIEDZAMS LABAIS

DDD: Ukrainā notikušais arī Latvijā ir liecis saprast, ka integrācija ir

izgāzusies. Jūsaprāt, vai sekos kaut kādi tālāki soļi, lai pateiktu, ko tad ar tiem neintegrējamajiem “integrējamajiem” darīt?

Leonards Inkins: Nē! Kā tad tie var sekot? Kuri būs tie, kas to darīs? Vai tad tie paši, kas šo integrāciju sludināja? Vai tad viņi atzīs, ka ir kļūdušies un notiks anti-integrācija? Nekā tāda nebūs! Arī integrāciju viņi paši neizdomāja – viņiem no Maskavas vai Briseles – nav svarīgi, no kurienes, – pateica, ka tā vajag. Viņi tam piekrita, jo tādā veidā tika nodrošināta viņu karjera. Viņi gāja to ceļu, ko viņiem ieteica. Arī šobrīd viņi darīs tikai to, ko viņiem teiks.

DDD: Tātad jūs nedomājat, ka aicinās krievvalodīgos braukt prom, ka veicinās dekolonizāciju?

L.I.: Nē, nekādā gadījumā. Ukrainas piemērs to lieliski liecina. Prokrieviskie spēki tur netraucēti ārdās, bet Ukrainas valdībai ir par maz patronu, ieroču un stobri par īsiem, bet, tikko kāds savējais iedrošinās iebilst, viņi ļoti veikli prot viņu noslepkavot.

Dekolonizācija notiks tikai tad, kad sadzīvī, ielās, veikalos, transportā un visur kur kolonistiem kļūs nepatīkama vide un viņi meklēs citu valsti, kur labāk dzīvot. Zivs meklē, kur dziļāk, un cilvēks, kur labāk. Tikai tad viņi kravās mantīņas un brauks prom no Latvijas. Šos vārdus atkal kāds eksperts var jocīgi izvērtēt un ielikt manā mutē to, ko neesmu teicis. Uzrakstīs, ka es ar nolūku aicinu uz kaut kādām masu nekārtībām vai tamlīdzīgi, bet tā ir loģiska patiesība – kamēr viņi šeit jutīsies labi, nekur viņi nebrauks.

Šobrīd viņi šeit jūtas labi, jo uzņēmējdarbība, bankas u.c. pārsvarā ir viņu rokās. Viņi ir partiju sponsori – ietekmīgāks personas šajā valstī. Nav iespējams, ka šie, viņu sponsorētie cilvēki, pēkšņi vērsīsies pret viņiem. Tie lieliski var iztikt bez latviešu valodas zināšanām, jo pietiek viņu mēle

runājošo klientu un strādnieku. Viņi jau sen ir izveidojuši valsti valstī. Krievisku valsti, bez teritoriālām robežām, Latvijā. **Pēdējais laiks latviešiem veidot savu valsti.**

DDD: Tātad principā tas ir atkal uz vienkāršo cilvēku pleciem – ja vienkāršie latvieši būs drosmīgi, pašreizējā un gatavi riskēt un pakļaut neērtībām savu personisko dzīvi vispārējā labuma vārdā, tad kaut kas arī mainīsies uz labu.

L.I.: Cīņas bez ziedošanas nepastāv. Vienmēr ir jāatdod daļa savas dzīves, sava brīvā laika, naudas un veselības, lai kaut ko panāktu. Tie, kuri iedomājas, ka, sēžot pie televizora un runājot bezjēdzīgas runas virtuvē, kaut kas mainīsies, maldās – tas tā nenotiks. Nepieciešama ziedošanās un upurēšanās. Diemžēl divdesmit neatkarības gadu pieredze liecina, ka mums nav cilvēku un nav organizāciju, kas tautas un valsts labā būtu gatavi upurēties – tādu nav. Un, kamēr nebūs upuru, lietas uz priekšu nevirzīsies. Ja nebūtu Jēzus Kristus un apustuļu ziedošanās, šodien nebūtu kristietības.

KO ŠODIEN NOZĪMĒ – BŪT LATVIETIM?

DDD: Aprīļa beigās notika jūsu veidotās filmas “Būt latvietim” pirmizrāde. To noskatoties, radās jautājums, kādēļ tajā netiek runāts par deokupācijas un dekolonizācijas nepieciešamību? Vai tad patiesā latvieša būtība nav cīņa par savām mājām, savu valsti, upurēšanās savas nācijas pastāvēšanai?

Leonards Inkins: Zemtekstā jau viss tas ir.

DDD: To nevarēja manīt.

L.I.: Filmas galvenais uzdevums ir pilnīgi cits. Lielā daļa latviešu nemaz neuzskata latvietību par vērtību. Arī tie, kas iet uz Dziesmusvētkiem, kas nēsā tautas tērpus.

Turpinājums 8. lpp.

“EURODZIMTBŪŠANA” jeb “MODERNĀ VERDZĪBA”

Dr. Valdis Šteins

Triju Zvaigžņu ordeņa komandieris

Turpinājums no “DDD” Nr.9(311)

AČGĀRNĀ SABIEDRĪBA

Galvenais, kur izpaužas verdzība un tās paveids dzimtbūšana, ir apziņa un domāšana. Par to rakstīju savā grāmatā “Latviete, mosties!”, tas bija aicinājums atmodai no garīgās verdzības – garīgās dzimtbūšanas.

Garīgoeurodzimtbūšanu var izjust it visā, kā tagad to sauc, publiskajā telpā. Kļūstot Briseles priekšā un uz vēdera lišanu un stērbes bučošanu redzam un dzirdam ik dienas. Latvijas valsts TV ziņu (iz-

propagandas iesākums nāk no demokrātiskās Antikās Grieķijas, Romas impērijas, Šumēras, senās Ēģiptes laikiem. Kāpēc skolotājiem ir tik maza alga? Tāpēc, ka skolotājs tajos demokrātijas laikos bija mājas vergs, sportistigladiatoru un aktieri bija izpriec vergi, utt. Vergu bija vairāk nekā pilsoņu. Tagad tikai vergus sauc “civilizētāk” – skolotājs, ārsts, sportists un daudz citu skaistu nosaukumu.

Vai tad skolotājiem un ārstiem nevajadzēja būt vislabāk atalgotiem? Vieni kopj cilvēku dvēseli un garu, otri – miesu, bet šobrīd lielākās algas ir tiem, kuri uzmana jūsu maku un raksta jums “dokumentus” (birokrātijas sagudrotos). **Inversā sabiedrība!**

Kā Eurodzimtbūšana jeb Modernā verdzība izpaužas mūsdienu tiesībās un praksē?

Pirms skatām konkrētas tiesības, ir jāatzīmē šo tiesību propagandisti. Mūsdienās līdzās svešzemju administratoriem un vergturiem – elitei – ir radusies jauna profesija – eksperti. Domājat, ka par lielu naudu pērk tikai verdzenes prostitūtas un sportistus (dažs labs kājbumbists maksā desmitiem miljonu,

“Pirkto sludinātājus un “pareizā” viedokļa paudējus tagad sauc par “ekspertiem” (parasti tie ir svešzemju banku ekonomisti, kuri zvejo latviešu ūdeņos ar saindētu ēsmu).”

ņemot atsevišķus raidījumus) un Radio ziņu kanāli pārvērtušies par “Briseles TV un Radio” (vienīgi Radio 2 vēl domā nacionālās kategorijās). Valsts pat uzpērk reklāmas aģentūras sava “pareizā” viedokļa paušanai un tautas smadzeņu skalošanai, prāta apmaušānai. Ļoti klasisks piemērs ir koloniālās Euro valūtas daudzinaujums. Euro jau ir varmācīgi, pret tautas gribu ieviests, bet notiek vēl tautas pārliecināšana un mīlestības dzišana uz šo dzelkšņaino naudu. Šim nolūkam tiek tērēti simtiem tūkstoši, lai tautas smadzenēs iedziļotu bausli: “Tev būs milēt euro kā savu māti-barotāju!”

Ja pirms kādiem gadiem mēs vienmēr bijām labi informēti, kas jauns Tēlāvivā, tad tagad visas ziņas ir no Briseles pozīcijām. Savas nostājas Latvijai jau vairs nav, ja nu vienīgi kāda ziņa par “Mazās zemes” kādu “Veiksmes” pasaciņu. Briseles idolatrija zied kā metāla puķe tautas brīvības kapa vainagā.

Protams, ne visa ļaunuma sakne ir eurokrātu un sorosiešu centros, daudzi verdziskie dzīves noteikumi ir globāli un izriet no dažādām kosmopolitiskām starptautiskām organizācijām, un to propagandētājiem ir pat iedotas tik pat kā valsts tiesības to darīt. Kā jau rakstīju, verdzības

skolu var uzcelt par tādu naudu)? Ne tikai – arī ekspertus! Pirkto sludinātājus un “pareizā” viedokļa paudējus tagad sauc par “ekspertiem” (parasti tie ir svešzemju banku ekonomisti, kuri zvejo latviešu ūdeņos ar saindētu ēsmu).

Mūsdienu eurodzimtbūšanas praksi jūs izjūtat jau ar mājokļa, siltuma vai patērētās gāzes rēķiniem, ar katru nodokli, ar “nulles deklarāciju”, ar... ar... daudzām un daudzām citām piesaistēm, kā arī ar “likumīgo” patvaļu no valsts varturu un vietvaldību/patvaldību funkcionāru (varnešu) pusēs. Kā visas šai zemē valdošā “režīma” pret tautu vērstās pārestības, tās, protams, ir likumīgas, tas ir, varturu (deputātu) pieņemtas ar demokrātisku balsošanu. Bet tas, ka tās ir likumīgas, ne tuvu nenozīmē, ka tās ir legītimas.

Visnihilistiskākais ir tas, ka *de facto* esošā eurodzimtbūšana ir klajā pretrunā ar *de iure* latviešu tautas dabiskajām tiesībām, latviešu mutvārdu Konstitūciju, arī paražu tiesībām un tradīcijām, labas pārvaldības principu, labo tikumību, Latvijas Republikas spēkā esošo Satversmi un Civillikumu – tā ir pretrunā ar nosaukto likumdevēju burtnu garu. Eurodzimtbūšana Latvijā ir antikonstitucionāla!

Turpmāk vēl...

PASŪTĪJUMA KRIMINĀLLIETA

27. maijā Rīgas apgabaltiesā bija paredzēta krimināllietas izskatīšana, kas tikusi ierosināta pret Leonardu Inkinu pēc Krimināllikuma 78. panta otrās daļas, jo viņš internetā ir publicējis citātu no “Padomju Savienības žīdu katķisma”, kurš nav paticis Izraēlas vēstniecei. Neticami, bet par šo citātu no grāmatas, kas, starp citu, izdota Izraēlā, apsūdzētajam draud 10 gadu cietumsods. Vai viņš ir netišām izpaužis kādas valsts noslēpumu, ja represīvie orgāni ir tik mežonīgi saniknoti?

Patīkami, ka uz tiesas sēdi bija atnākuši daudzi atbalstītāji, lai ar savu klātbūtni stiprinātu nepatiesi apsūdzēto latvieti un protestētu pret vārda brīvības ierobežošanu. Pretēji plānotajam, krimināllietas izskatīšana tomēr vēl netika uzsākta – tiesas sēde ir pārcelta uz 2015. gada 6. janvāri. Laikraksta “DDD” redakcija cer, ka pusgada laikā latvieši, kas apkaunojošā kārtā ir safabricējuši šo krimināllietu pret otru latvieti, nāks pie prāta. Bet, ja vajātāji nav spējīgi apstāties, tad nākamā tiesas sēde lai pulcē vēl vairāk taisnības aizstāvjus!

Izraēlas vēstnieces iniciētā krimināllietā rada sašutumu latviešu patriotos. 27. maijā uz tiesas sēdi bija ieradušies daudzi Leonarda Inkina atbalstītāji. Attēlā otrais no labās puses – L. Inkina advokāts Vilhelms Kozlovskis.

**LNF bankas konts
ziedojumiem
laikrakstam “DDD”**

Latvijas Nacionālā fronte

(Reģ.Nr. 40008033014)

Swedbank (SWIFT kods: HABALV22);

konts: LV40HABA0551034053378

**Publikāciju izmantošanas gadījumā
atsauce uz laikrakstu DDD obligāta.**

Laikraksts DDD Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2014

Izdevējs: **LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE**
(Reģ.Nr. 40008033014)

Norēķinu konts: A/S Swedbank;

Kods: HABALV22 Konts: LV40HABA0551034053378

Galvenā redaktore: **LĪGA MUZIKANTE**

Redaktors vietniece: **LIENE APINE**

Pasta adrese: **DDD, Lubānas iela 6 – 4,
Rīga LV-1019**

tāl./fakss: **67140680**

Interneta adrese: **WWW.FRONTE.LV**

E-pasts: **DDD@FRONTE.LV**

Iespiests: **SIA “Latgales druka”,**
Ofsetiespiedums, metiens 5 000, apjoms 2 x A 2

PAR DEKOLONIZĀCIJU, LATVIETĪBU UN VIENALDZĪBU

Turpinājums no 7. lpp.

Leonards Inkins: Pa-runājiet ar viņiem, uzdo-diet dažus jautājumus un sapratīsiet, ka viņiem tas patiesībā nav ne vērtība, ne svarīgi – jā, tā ir pieņemts, gadījās tādā ģimenē piedzimt, bet viņi nav gatavi par latvietību ne cīnīties, ne upurēties. Viņiem ir daudz svarīgākas lietas – kura hokeju komanda kādas ripas sasitīs vartos, kurš seriāls kā beigsies, kādā šovā kurš ko vinnēs un tā bez gala. Un, ja tas viss viņiem ir svarīgāk, tad runāt ar viņiem par ir tas pats, kas runāt ar kurla-jiem. Ne par kādu dekoloni-zāciju ar viņiem nevarat runāt, jo tādā veidā tikai radāt viņos naidu pret sevi – viņi paliek ļoti agresīvi.

Piemēram, no Bībeles ir izņemta pirmā Pāvila vēstule korintiešiem (tā, kas šobrīd ir pirmā, patiesībā ir otrā). Kāpēc? Tāpēc, ka tonis, kādā tā tika raksti-ta, rada nevis atsaucību, lai ieklausītos, bet naidu. Baznīcai tolaik pietika prāta tādus tekstus neieklāut Bībelē. Šodien baznīcai bieži vien (teiktu – pat lielāko tiesu) nepietiek prāta. Baznīca ir pārvērtusies par Poncija Pilāta baznīcu, kas nepārtraukti mazgā rokas nevainībā, kas arī ir vienaldzības paveids. Filmas galvenais uzdevums bija vismaz daļai cilvēku, kuri spēj dzirdēt, paskaidrot, ka latvietība ir vērtība.

DDD: Vai jauniešiem, kurš jautā, kas ir latvietis, pietiek, ja pasaka – latvietis ir tas, kurš reizēm uzvelk tautastērpu, nodzied kādu tautasdziesmu, Jānos lec pāri ugunskuram? Indiāņi varbūt ir ļoti laimīgi, ka viņi var sēdēt savos rezervātos un dziedāt savas dziesmas, runāt par savu folkloru, bet amerikāņiem-iekarotājiem no tā ne silts, ne auksts – viņi pricējās, ka indiāņiem ar to pietiek. Domāju, lielai daļai kolonistu un okupantu arī nav nekas pret to, ka latvieši dzied un dejo, galvenais, lai tikai nedomā padzīt viņus no Latvijas. Manuprāt, šodien būt latvietim nozīmē būt gatavam cīņai uz dzīvību vai nāvi.

L.I.: Cīņa uz dzīvību vai nāvi var būt tikai tad, ja par vērtību tiek uzskatīts tas, par ko ir jācīnās.

Latvietim ir jādara tas, kas viņam ir izdevīgi, kas viņam patiešām ir nepieciešams, un katrs solis, katra sava pozīcija vienmēr ir jāizvērtē. Atceros, ka pašā sākumā, 90-tajos gados, uz pašvaldībām nāca ļoti daudz uzņēmēju, kas lielākoties bija krieviski runājošie. Vidzemes priekšpilsēta praktizēja tādu lietu – labi, mēs jums telpas iedosisim, bet jums tur un tur jāsamaksā tik un tik. Un viņi maksāja, bet par to naudu mēs izdevām laikrakstus, organizējām braucienus – darijām visu iespējamo, lai veicinātu dekolonizāciju, un viņi paši maksāja par to.

DDD: Un tomēr mēs esam tur, kur esam. Latviešu tautas stāvoklis no

šiem 90-tajiem gadiem ir tikai pasliktinājies, latvieši ir kļuvuši piekāpīgāki kolonistiem, bet kolonisti pieprasa arvien jaunas privilēģijas. Bet man ir svarīgi, lai šis cilvēks, kurš grib šeit pelnīt, runātu latviski un apzinātos, kurš šeit ir patiesais saimnieks, pretējā gadījumā, viņš šeit nepelnīs!

L.I.: Ir jāsaprot kāda cita lieta. Nevaram rādīt ar pirkstu uz tautu vai valdību, bet vispirms ir jāskatās pašiem uz sevi. Mēs neprotam ar cilvēkiem runāt tā, lai viņi gribētu mūsos klausīties. Jūs varat pārnest, cik gribat, ka viņi negrib dekolonizāciju, bet viens no iemesliem, kāpēc viņi to negrib – mēs neprotam viņiem to izskaidrot. Ja mēs aicinām cilvēkus sarežģīt sev dzīvi, apzināti radīt sev problēmas, ticiet, man, lai cik tas nebūtu profesionāli un patiesi no sirds, jūs nesagaidīsiet atsaucsmi. Viņi vienkārši jūšos neklausīties – ar cilvēkiem ir jārunā tādā valodā, kādā viņi saprot.

Mums ir godīgi jāatzīst – cik ir to, kuri gatavi atbalstīt un darīt kaut ko lietas labā? Daži procenti visā valstī. Un tas ir lielāko tiesu tāpēc, ka ar cilvēkiem mēs nepareizi runājam, bet tie sliktie atrod veidus, kā viņus uzrunāt, pārliecināt un piesaistīt.

DDD: Jautājums – kā pateikt cilvēkam, kas ir dekolonizācija, nepasakot, kas būtu jādara ar kolonistiem? Protams, ir grūtības, daudzi negrib saprast, jo ir bail zaudēt savas personiskās ērtības. Bet nevaru cilvēkiem melot un teikt – ziniet, dekolonizācija ir tikpat vienkārša kā uzpīpēt cigareti vai dziesmu nodziedāt, jo tas tā nav. Man liekas, ka tikai tad, kad cilvēki sapratīs, ka dzīve kļūs grūtāka, neveicot dekolonizāciju, nevis veicot to...

L.I.: Viņi ir pārliecināti, ka, veicot dekolonizāciju, dzīve kļūs grūtāka.

DDD: Tad viņiem ir jāļauj piedzīvot uz savas personiskās ādas, ka dzīve būs grūtāka, neveicot dekolonizāciju.

L.I.: Uz personiskās ādas piedzīvojot, viņi vienkārši mainīs tautību.

Es, skatoties atkal filmu “Būt latvietim”, vērtējot, ko esmu iekļāvis, secinu, ka esmu tomēr izdarījis pareizi. Primārais ir cilvēku atieksme, ne jau pret kolonistiem, bet pašiem pret sevi un pret savu tautu. Ja sava tauta nav vērtība, tad viss pārējais ir pilnīgi vienaldzīgs.

DDD: Pilnīgi pareizi, tad arī nevajag dekolonizāciju, ja cilvēkam sava tauta un valsts nav vērtība.

L.I.: Tādiem pilnīgi neko nevajag. Tas ir pirmais ābečnieka solis – ar sadzīviskiem piemēriem skaidrot, ka tev ne tikai tā ir vērtība, bet tev pat tā ir izdevīgāk, jo no tā ir atkarīga arī tava nākotne, tava un tavas ģimenes labklājība, ja tu paliksi latvietis.

DDD: Bet jebkurā brīdī viņš var pateikt: “Inkins

teica, ka būt latvietim, pirmkārt, ir pieturēties pie latviskās dzīvesziņas, un dekolonizāciju man nemaz negribas, jo tā ir grūta.” Šķiet, šādi savulaik domāja arī indiāņi Amerikā...

L.I.: Latviskā dzīvesziņa neko citu nemaz neparedz – dekolonizācija tad notiek pavisam likumsakarīgi. Latviskā dzīvesziņa nozīmē latvisku vidi. Un, lai latvisku vidi panāktu, ir vajadzīgs daudz kas vairāk nekā dekolonizācija. Bet principā tas neko citu nemaz neparedz. Latviska vide nozīmē, ka tur dzīvo latvieši. Un ne

nis! Tomēr spēkā ir likums “Gribi mieru, gatavojies karā!” Mūsu tauta šobrīd netiek gatavota spējai sevi aizstāvēt – gluži pretēji, tiek potēts, ka labi ir samierināties, nogaidīt, nelēkt acīs, netaisīt sev problēmas utt.

L.I.: Mazākā ļaunuma taktika.

DDD: Nezinu, man liekas – tas ir lielākais ļaunums.

L.I.: Ir tas labais vārdušķis klāt – liekas... Liekas, ka tā ir, bet patiesībā cilvēks grib mazāko ļaunumu. Tas mūsos ir ģenētiski – mēs nevaram cilvēku pārtaisīt,

“Dekolonizācija notiks tikai tad, kad sadzīvē, ielās, veikalos, transportā un visur kur kolonistiem kļūs nepatīkama vide un viņi meklēs citu valsti, kur labāk dzīvot.”

tikai latviski runājoši, bet arī latviski domājoši cilvēki. **Dekolonizācija, deokupācija un deboļševizācija ir pareizais ceļš. Tas vēl nav galapunkts un mērķis. Tas ir pareizais ceļš uz latvisku Latviju. Bet pati dekolonizācija neko neatrisinās, ja latviskums latviešiem nebūs vērtība.**

DDD: Es kaut vai šos teikumus biju gaidījusi filmā “Būt latvietim”.

L.I.: Mani uz to pamudināja tas, ka bieži runājot ar cilvēkiem, pliki apgalvojumi, ka tev jābūt tādām un tādām, cilvēkus nepārliecina – viņi paliek vienaldzīgi un mūsos vairs neklausās. Vispār ir divaini, ka latvietim jāstāsta par to, ka būt latvietim ir vērtība.

“TĀ TAUTA DOMĀ”

DDD: Domāju, ka visa lielā globālā politika ir virzīta uz to, lai cilvēkiem iepatētu, ka tautība nav vērtība. Nu jau pat dzimumam vairs nav nozīmes – visi esot vienādi.

Leonards Inkins: Jā, tas tik tiešām kaut kādā veidā tiek potēts. Bet tomēr, ja paskatāmies, uz vāciešiem vai citām tautām – viņi smaida, runā, sveicinās, bet ir jūtama tāda kā siena, distance, viņi nēlaiž klāt, nēlaiž iekšā, lai tu neatšķaidītu viņu saturu. Viņiem tas ir svarīgi. Latviešiem šī robeža ir zaudēta.

DDD: Iespējams, Kārļa Ulmaņa teiktais: “Jūs palieciēt savās vietās, es palikšu savējā!”, izdarīja ļoti lielu ļaunumu mūsu tautai. Varbūt tad arī aizsākās šī atšķaidīšanas politika?

L.I.: Par Ulmani esmu daudz interesējies. Ulmanis tā teica – nu, un kas? Ja tauta tā nedomātu, kā Ulmanis aicināja, tad, iespējams, viņš tā nemaz neteiktu. Bet tauta negribēja pretoties. Šis jau ir tas Krimas sindroms – “tā tauta domā”.

DDD: Šobrīd notiek tieši tas pats. Dažkārt ir dzirdēti pārmetumi, ka, vēloties dekolonizāciju, mēs gribam asinis. Mēs negribam asi-

lai viņš gribētu lielāko ļaunumu.

DDD: Bet bailes aizēno cilvēkam acis, un viņš izvēlas lielāko ļaunumu.

L.I.: Jā, kad apsēžamies pie zobārsta kabineta durvīm, mums zobs vairs nesāp – un ko mēs darām? Ejam prom. Kaut gan labi saprotam, ka sāpes būs vēl lielākas, jo slimība progresēs.

DDD: Bet tobrīd mums liekas, ka tas ir mazākais ļaunums.

L.I.: Jā, mums liekas, bet mēs sevi krāpjam.

DDD: Tā arī problēma, par kuru tikko runājam – no vienas puses, mudinot uz dekolonizāciju, mēs riskējam pazaudēt daļu cilvēku, bet no otras puses – iegūstam patiesos atbalstītājus.

L.I.: Patiesos atbalstītājus varat iegūt tikai ar upurēšanos, lielām ciešanām un zaudējumiem. Kamēr to nav, cilvēki jūs neatbalstīs.

DDD: Kāds varētu būt šis upuris? Es nezinu, vai kaut kas mainītos, ja es aizietu sadedzināties pie Brīvības pieminekļa.

L.I.: Tā būtu pašnāvība – grēks.

DDD: Turklāt pilnīgi bezjēdzīga rīcība.

L.I.: Upuris būs tad, ja, rīkojoties atbilstoši savai pārliecībai un saviem uzskatiem, iznāk sastapt šķēršļus, to priekšā nepie-kāpjas, bet paliek pie savas pārliecības, kaut arī pretinieks mūs iznīcina.

DDD: Lūk, un latvietis, kurš ikdienā saka krievvalodīgajam kolonistam, ka nerunās ar viņu krieviski un lai viņš brauc prom, būtībā savā veidā upurējas.

L.I.: Jā, taisnība, viss ir atkarīgs no situācijas, kurā mēs esam. Mums nav viņiem jānāca valoda, mums nav jāpanāk, lai viņi prastu mūsu valodu. Tas ir aplami.

Nav mans uzdevums viņam iemācīt latviešu valodu, lai viņš te labāk justos. Nekādā gadījumā. Mana sapratne ir tāda, ka viņu te ir par daudz, un viņi pat ar skaitu nomāc latvisko.

*Turpmāk vēl...
Intervēja Liene Apine*